

Z obsahu:

»Smiřte se s Bohem«
(2 Kor 5,20)

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
5. března 2003
- strana 2 -

**Maria, nevěsta
Ducha Svatého**

Duch Svatý a Matka Boží
o svátku Zvěstování
- strana 4 -

**Světový den emigrantů
a uprchlíků**

Poselství Svatého otce
Jana Pavla II.
- strana 5 -

**Kdo ztratí svůj život
pro mne**

- strana 6 -

**Proč v Indii schází
40 milionů žen?**

Dramatický úbytek žen
v rozvojových zemích
- strana 8 -

Od chaosu k vesmíru

Promluva bratra Thomase
Paula na exerciciích
„Pro život“ ve Vídni
- strana 9 -

**Kněz, který hojně
žehnal (2)**

Pokračování z čísla
9/2003
- strana 11 -

**Vyznání lásky
Matce Církvi**

P. Bertram Meier
- strana 12 -

EDITORIAL

Nejnovější technika nám umožňuje pořídit dokonalé snímky lidského plodu, který se tiše a skrytě rozvíjí v mateřském lůně. To nás může naplnit opravdovým úžasem nad zázrakem života, který se s takovou obdivuhodnou silou vyvíjí z pouhých dvou rodičovských buněk podle svého vlastního vnitřního projektu až k plné podobě lidského jedince. Ještě větším úžasem nás musí naplňovat skutečnost, že sám nekonečný Bůh přijal na sebe tuto stvořenou podobu, pokorně se podřídil zákonitostem, které vložil do lidské přirozenosti, a prošel všemi fázemi postupného vývoje lidského života. On, jenž „se počal z Duchu Svatého“, byl od okamžiku tohoto početí zároveň Bohem i člověkem a posvětil sám svým bytím onen „embryonální stav“ vývoje lidského plodu, o kterém si chytří tohoto světa troufají prohlašovat, že ještě není lidskou bytostí. Početí Syna člověka v čistém lůně Panny Marie, které si připomínáme v každém Zdrávasu slovy *požehnaný plod života tvého*, činí zvláštním způsobem požehnanými všechny plody mateřského života, neboť pro každý z nich jako pro svůj obraz a pro svého bratra podstoupil svou pouť lidskou tělesností a lidským životem až ke své vykupitelské smrti.

Slavnost Zvěstování Páně je tedy nejen oslavou vtělení Božího Syna, ale je současně i oslavou života, který Bůh daroval člověku spolu s nekonečnou hodnotou a důstojností. Postavit se tomuto životu do cesty znamená postavit se do cesty nejsvětějšímu plánu nejdobrotivějšího Pána, Stvořitele a Dárce života. Na hodnotě a důstojnosti lidského života přece pranic nemění okolnost, že je ještě skrytý, maličký a bezbranný.

V nezkažené lidské přirozenosti je něčím zcela samozřejmým postavit se na ochranu bezbranného proti hrubé přesile. Jak si tedy vysvětlit, že se dnes ocitáme v situaci, kdy ti, kteří se zcela přirozeně a logicky staví na obranu křehkého klíčiho života, který je zatím ve stavu naprosté bezbrannosti, jsou napadáni a pranýřováni, jako by byli bezmála nepřátelé lidstva?

Všechno začalo tím, že člověk byl degradován na pouhý živočišný druh, rasu, plemeno – homo sapiens. Jakmile je člověk postaven naroveň živočichům, mezi nimiž představuje jen jednu větev, třeba se dopracoval ve svém vývoji k nejvyšší dokonalosti, je to stále jen živočich, který se také může přemnožit, a pak je třeba přebytečnou část vyhubit. A jelikož odduševněný člověk při svém rychlém novodobém rozvoji na poli vědy a techniky

Pokračování na str. 9

»Smířte se s Bohem« (2 Kor 5,20)

Dnes na Popeleční středu se liturgie obrací na všechny věřící s mocnou výzvou k obrácení slovy sv. apoštola Pavla: *Kristovým jménem vás vyzýváme: Smířte se s Bohem* (2 Kor 5,20). Postní doba je doba po duchovní stránce nejvhodnější k tomu, abychom přijali tuto výzvu, protože je to doba intenzivní modlitby, pokání a větší pozornosti k potřebám bratří.

Dnešním obřadem udělování popelce se přiznáváme ke své hříšnosti, prosíme Boha o odpuštění, projevujeme upřímnou touhu po obrácení. Nastupujeme tak přísnou asketickou cestu, která potrvá až do velikonočního třídění, srdce liturgického roku.

Více než jen povinnost přísného postu

Podle staré církevní tradice všichni věřící jsou zavázáni k zdrženlivosti od masa a k postu újmy, s výjimkou těch, kterým v tom brání rozumný důvod zdraví nebo věku. Půst nabývá v životě křesťanů velké hodnoty, je to potřeba duše, abychom zlepšili svůj vztah k Bohu. Ve skutečnosti vnější aspekty postu, i když jsou důležité, nevyčerpávají tuto praktiku. Je s ní třeba spojit upřímnou touhu po vnitřním očistění, po ochotě podřízovat se Boží vůli a po ohleduplné solidaritě vůči bratřím, zvláště těm nejhudobnějším.

Dále existuje těsné pouto mezi postem a modlitbou. Modlitba, připravenost naslouchat Bohu a půst podporují otevřenost srdce.

Vážná mezinárodní situace

Zatímco vstupujeme do postní doby, nemůžeme přehlížet současnou mezinárodní situaci, ve které víří hrozivá napětí směřující k válce. Je třeba, aby si všichni byli vědomi odpovědnosti a vyvinuli společné úsilí, aby se lidstvo vyhnulo dalšímu dramatickému konfliktu. Proto jsem chtěl, aby dnešní Popeleční středa byla dnem modlitby a postu, abychom vyprosili světu mír. Musíme žádat od Boha především obrácení srdce, v kterém má své kořeny každá forma zla a každý podnět k hříchu; musíme se modlit za mírové soužití mezi lidmi a národy.

Na počátku našeho setkání jsme vyslechli povzbuzující slova prorokova: *Nezvedne již meč národ proti národu, válce se už nebudou*

učít. (Iz 2,4). A dále: *Překují své meče v sepy a svá kopí na vinařské nože* (tamté). Na de všemi zvraty dějin je svrchovaná Boží přítomnost, která soudí lidská rozhodnutí. K němu, který *soudí národy a rozsuzuje četné kmene*, obraťme své srdce a prosme o budoucnost ve spravedlnosti a míru pro všechny. Tato myšlenka musí podněcovat každého, aby pokračoval v neustávající modlitbě a v aktivním úsilí o svět, ve kterém egoismus ustoupí solidaritě a lásce.

Potřeba solidarity

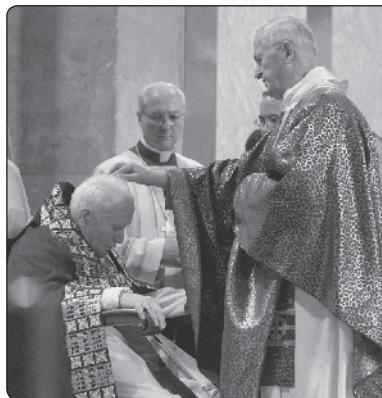
Chtěl jsem znovu předložit naléhavou výzvu k obrácení a k solidaritě také v poselství k postní době, které bylo publikováno před několika dny a které má za téma krásnou větu ze Skutků apoštolů: *Blaženější je dávat než dostávat* (srov. 20,34).

Je zela zřejmé, že pouze tehdy, když se obrátíme k této logice, můžeme vybudovat sociální řád spočívající nikoliv na vratké rovnováze zájmů, ale na přímém a solidárním hledání obecného blaha. Křesťané jsou povoláni, aby jako kvas žili a šířili styl nezištnosti ve všech oblastech života a podporovali tak autentický mravní a občanský rozvoj společnosti. V té věci jsem napsal: „Ne pouze tehdy, když se zřekneme nadbytku, ale když se zřekneme něčeho navíc, abychom to dali potřebným, docházíme k onomu sebezapření, bez něhož neexistuje pravá křesťanská životní praxe“ (List Jana Pavla II. k postní době 2003).

Kéž tento den modlitby a postu za mír, kterým zahajujeme postní dobu, se změní v konkrétní gesta smíření. Od prostředí rodiny až k onomu mezinárodnímu nechť každý pocituje a přejímá odpovědnost za vybudování míru. A Bůh pokoje, který zkoumá úmysly srdce a nazývá svými dětmi strůjce pokoje (srov. Mt 5,9), nedá čekat na svou odměnu (srov. Mt 6,4.6.18).

Svěřme tyto své tužby přímlově Panny Marie, Královny růžence a Matky pokoje. Ona kéž nás vezme za ruku a doprovází nás během následujících čtyřiceti dnů k Velikonočům, abychom rozjímali o zmrtyvýchvstale Pánu.

Bolletino Vaticano 5. 3. 2003
Mezititulky redakce Světla

Znesvěcený chrám

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Strávila mě horlivost pro tvůj dům.

Přidruží se k hloučku učedníků, kteří s Pánem stoupají vzhůru do chrámu. Je to skutečný výstup z hluboce položené prolákliny do horských výšin. Putovat k Bohu znamená zbavit se přezemnosti a jejich pout, aby se duše mohla povznést až k Božím příbytkům. Ježíš vystupoval toužebně k Otcově svatyni již jako dítě, protože chtěl být v tom, co je jeho Otců⁽¹⁾.

Chrámové nádvoří však pramálo připomíná posvátné místo. Křik prodavačů a ryk dobytka i jejich výkaly svědčí snad o tržišti, nikoliv však o Božím příbytku. Vychytralí ziskuchtivci si udělali ze služby poutníkům výnosný obchod. Není to hanebné, zneužívat posvátné místo a zbožnost poutníků jen ke svému obohacení?

Při takovém pohledu naplňuje Pána smutek a spravedlivé rozhořčení. Z místa, odkud se má vznášet modlitba chvály a díky, se stalo přímo *lupičské doupe*⁽²⁾. Ježíš, který zná srdce člověka, ví, kdy postačí dobré slovo a kdy je naopak třeba vystoupit s nekompromisní rozhodností. Ačkoliv tu stojí sám proti celému zástupu, nikdo se neodvažuje odporovat jeho majestátu. Skloň se pokorně před jeho vznešeností. S bezcitnou zpupností a hamižností lakomců nemá slitování ani dobrotivý Pán, který má *tiché a pokorné srdce*⁽³⁾.

Bojovat proti zlořádům je však nevdechý úkol. Pánovo nesmlouvavé úsilí očistit Boží dům ode všech nepřístojností nenachází pochopení ani u těch, kteří by především sami ze své profese měli dbát o důstojnost těchto míst. Oni však rychle přivykli této nepřístojnosti, protože sami mají na zřeteli spíše nezanedbatelný zisk než Boží přítomnost. Jsou si dobře vědomi, že Pánův hněv platí i těm, kteří více dbají o svůj prospěch než o slávu Boha a jeho svatého příbytku. Protože nemají, co by řekli na svou obhajobu, pokusí se ohradit alespoň tak, že zpochybní Ježíšovo právo zasahovat takovým způsobem v jeruzalémském chrámě.

Nepoznáváš v jejich postoji sám sebe? Neohrazuješ se i proti oprávněným upozorněním a výtkám podobně jako oni: „Kdo ti dal právo...? Jak se odvažuješ...?“ Neměl by ses ptát spíše sám sebe: Kdo mi dal právo počínat si nevhodně a nedůstojně? Jak se odvažují dávat druhým pohoršení? Čím vyšší je tvé postavení, tím více musíš dbát, abys byl světlem, které svítí, a i kdyby ti nastavil zrcadlo ten nejposlednější z posledních, nezlob se na něho ani na zrcadlo, ale sám na sebe a svou skutečnou podobu a pokorně si přiznej, že nejsi takový, jak si namlouváš, a tím méně takový, jak od tebe právem očekává tvůj Pán. Přijmi kaž-

dou nepříjemnou výtku, jako by to bylo poslední varování před okamžikem, kdy sám staneš tváří v tvář Synu člověka, který ačkoliv má milosrdné srdce, umí si také splést z provazů důtky.

Ježíš tu ovšem vystupuje z titulu té nejvyšší autority. Neřekl snad před chvílí výslovně, že zjednává pořádek v *domě svého Otce*? Kdo má větší právo a povinnost hájit Boží čest než jeho Syn? Nedostatek úcty k Božím chrámům a k Božím Synům má společného jmenovatele. Těm, kteří se tu dnes cítí tak pohoršení jeho počínáním, podá zanedlouho nejmýlnější důkaz o své nezpochybnitelné autoritě. Stane se tak právě tehdy, až se jim bude zdát, že svého nepohodlného karatele definitivně umlčeli *tím, že zboří jeho chrám*. On tento zbořený chrám sám ve třech dnech opět postaví.

Židé však pro svou domýšlivost nejsou schopni proniknout k podstatě Ježíšovy výpovědi, která se jim tak na první pohled jeví takřka směšná. Jak daleko může být od pravdy ten, kdo si je tak jist sám sebou. Jak malicherná je každá lidská jistota proti Boží moudrosti. Přijímej Ježíšova slova nikoliv proto, že odpovídají tvému názoru a tvým představám, ale proto, že jsou to slova samého Boha, i když máš daleko k jejich plnému pochopení.

Až těmto Ježíšovým odpůrcům podají strážci hrobu osobně svědectví o Pánově zmrtvýchvstání, udělají všechno pro to, aby se o tomto neotřesitelném dokladu Ježíšovy božské autority nikdo nedověděl. Podobě si počínají dnes ti, kteří jsou tak pyšní, že odmítají přijmout za svého Pána i Božího Syna. Co může být bláhovějšího?

Když tvůj Spasitel hovoří o *chrámu* svého těla, připomíná ti, že Boží dům nestojí pouze na Siónu. Také tvé tělo má být příbytkem, ve kterém chce přebývat Bůh.

Když ho dnes vidíš, s jakou horlivostí čistí chrám z kamene, který se za několik málo desetiletí změní v hromadu trosek, o co více mu záleží na živém chrámě, který si v tobě posvětil Duchem Svatým? Nezabydly se i v něm nešvary a zlořády, které znesvěcují a znečišťují Boží příbytek? Aby se tvé nitro nepodobalo chrámovému nádvoří, kam vstoupila chamtivost a nečistota, pros Pána, aby se stejnou rozhodností vyčistil i chrám tvého srdce a pomohl ti proměnit ho na dům trvalé modlitby.

I tvoje rodina a tvůj domov má být chrámem, kde se vzdává chvála Nejvyššímu. Postarej se, aby se odtud vznášela k Bohu modlitba a přinášely oběti. Jak mnoho se může změnit k lepšímu, když si budete co nejčastěji společně připomínat, že Bůh přebývá spolu s vámi, když všechno, co myslíte, mluvíte a konáte, budete konat před jeho svatou tváří.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 2,49; ⁽²⁾ Mt 21,13; ⁽³⁾ Mt 11,29

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 20,1–17

Bůh vyhlásil všechna tato příkázání: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiné bohy mimo mě. Neuděláš si modlu, totiž žádnou podobu toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo mě milují a zachovávají mé příkazy. Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval. Pamatuj na den sobotní, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci, ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj dobytek, ani přístěhovalec, kterého jsi přijal k sobě. V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto Hospodin dni sobotnímu požehnal a oddělil ho jako svatý. Ctí svého otce i svou matku, abys dlouho žil na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. Nezapíješ. Nezcizolozíš. Nepokradeš. Nevydáš křivé svědectví proti bližnímu svému. Nebudeš dychtit po domě svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, ani po jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“

2. čtení – 1 Kor 1,22–25

Bratři! Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží

Pokračování na str. 15

Maria, nevěsta Ducha Svatého

Duch Svatý a Matka Boží o svátku Zvěstování

Stejně jak je Maria nemyslitelná bez Syna, je nemyslitelná i bez Ducha Svatého. Bůh chtěl od věčnosti Marii jako dokonale schránkou Ducha Svatého, a proto ji při úkonu stvoření vybavil hlubokým vztahem k Duchu Svatému. Maria byla přiřazena k Duchu Svatému více než kterýkoliv jiný tvor. Jako nevěsta Ducha Svatého a Matka Boží byla od prvního okamžiku své existence uchráněna dědičného hříchu. Aby skrze ni mohl přijít na svět Boží Syn, musela být Maria obdařena milostí a pozdvížená do stavu božského dětství. To se uskutečnilo tak, že v ní přebýval Duch Svatý, aby ji povýšil a připravil na její úkol. Nevěsta je svému ženichovi stejně blízká i daleká. Jako nevěsta má Maria již v okamžiku početí láskyplný vztah k Duchu Svatému. Protože intimita mateřství do okamžiku zvěstování ještě schází, je mu však nejdříve ještě vzdálená.

Když se naplnil čas, sestoupil Duch Svatý na Marii, uchránil její panenství a učinil ji Matkou Boží: *Duch Svatý sestoupí na tebe* (Lk 1,35). Na tomto místě Pisma svatého se poprvé mluví o tom, že Duch Svatý sestoupí bezprostředně na ženu. Starý zákon zná pomazání člověka skrze Ducha Svatého již v mateřském lůně. Můžeme uvést Samsona (Sd 13,5), Jeremiáše (Jer 1,5) a Božího služebníka (Iz 49,1). V Novém zákoně je Duchem Svatým naplněn Jan Křtítel (Lk 1,15). Matouš uvádí Ježíše do přímého vztahu k Duchu Svatému, když říká: *Dítě, které čeká, je od Ducha Svatého*. (Mt 1,20). To, co je u Lukáše nové, je skutečnost, že Duch Svatý na Marii spočinul, byl k ní Otcem a Synem poslán. Plodem tohoto spojení je věčný Boží Syn, který se působením Ducha Svatého v Marii vtělil jako nový Adam (1 Kor 15,45). Zatímco Duch Svatý působí Ježíšovo vtělení z Marie Panny, stá-

vá se Maria nevěstou Ducha Svatého, která je zvláštním způsobem zapojena do tajemství třetí božské osoby. Duch Svatý posvětil Marii svou přítomností a dary svých milostí při vtělení Božího Syna do té míry, že mnoho Otců dokonce věřilo, že okamžikem Mariina očištění od dědičné viny a posvěcení nebyl aktivní počátek Mariina početí v lůně její matky, jak to později potvrdilo dogma o neposkrvněném početí, nýbrž pasivní okamžik, kdy se stala Maria Matkou Boží.

Lukášův text dále pokračuje: *Moc Nejvyššího tě zastíní* (Lk 1,35). Tato výpověď připomíná Exodus (40,34–35): *Pak zahalil mrak stan zjevení a přibyték naplnila Hospodinova sláva. Mojžíš nemohl přistoupit ke stanu zjevení, neboť nad ním přebýval oblak a přibyték naplňovala Hospodinova sláva.* Mrak znamená tajemnou Boží přítomnost a s tím jeho bezprostřednost. Nyní přináší Gabriel zprávu, že Maria je Boží přítomností naplněným chrámem, do něhož vstupuje Duch Svatý. 2. vatikánský koncil říká proto výstižně o Panně Marii, že je svatyní Ducha Svatého. Maria je síónská dcera a Boží přibyték, o němž proroci opakovaně hovořili (srov. Sof 3,14–17). Mohli bychom se takřka domnívat, že v Marii přijal Duch Svatý lidskou formu, jak to říká sv. Anselm: „Boží Duch, láska Otce a Syna vstoupila tělesně do ní, spočinula v ní zcela jedinečnou milostí, která všechny jiné přesahuje, a učinila svou snoubenku Královnou nebe a země.“⁽¹⁾ V Marii si Duch Svatý zbudoval přibyték mezi námi. Obrací se ve své lásce k nejsvětější Panně, přebývá v ní jako na svém trůnu uprostřed tvorstva a spojuje se provždy s Marií, svou panenskou nevěstou. Duch Svatý již Marii nikdy neopouští, nýbrž setrvává v ní a všechno, co Maria myslí a koná, doprovází

svou milostí. Duch Svatý Marii vysvětluje všechno to, co uchovávala ve svém srdci (srov. Lk 2,51). Při smrti na kříži přináší obět Syna a spoluodevzdanost jeho Matky věčnému Otcí. Činí Marii pod křížem Matkou Církve a prostřednicí všech svých milostí a darů.

Maria je první člověk, který je stvořen a uzpůsoben zcela podle Boží vůle, nová Eva, pravzor nového lidstva, v ní vytvořil Duch Svatý své první a nejkrásnější umělecké dílo. Ona je nejen pravzor, ale také dokonale bytostí, protože v žádném jiném člověku nemohl Duch Svatý důsledněji uplatnit dary svých milostí. Když apoštol Pavel píše v listu Galatským *Plodem Ducha pak je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrotá, věrnost, tichost a zdrženlivost* (Gal 5,22n), ukazuje tím mimoděk, jak velice je Maria utvářena Duchem Svatým. Vypočítává totiž ty ctnosti, které Marii zdobí v nejvyšší míře.

Maria doprovází dovršení díla spásy, díla Ducha Svatého.

Den zvěstování je dnem, který staví Marii do středu světových dějin. Nyní se stává Matkou Boží a Matkou všech věřících. Maria se při zvěstování stává nejen tělesnou matkou Bohočlověka Ježíše Krista, nýbrž také Matkou mystického Krista, jehož údy jsou věřící: „Protože Maria vytvořila Hlavu předem

vyvolených, totiž Ježíše Krista, přísluší jí vytvořit také údy, které patří k této hlavě, tzn. pravé křesťany; neboť matka nevytváří jen hlavu bez údů ani naopak údy bez hlavy. Kdo tedy chce být údem Krista, který je plný milosti a pravdy (Jan 1,14), musí být utvořen Marií. To se děje pomocí Kristovy milosti, která přebývá v plnosti v Marii, aby odtud plynula i na pravé údy Ježíše Krista a její pravé děti.“⁽²⁾ Pod křížem přijímá Maria všechny věřící, zastupované Janem, za své děti. Ve Skutcích apoštolů stojí, že po Ježíšově nanebevstoupení *všichni setrvali v modlitbě spolu se ženami a Ježíšovou matkou Marií* (Sk 1,14). Na co má Maria ještě čekat? Proč má vyprošovat Ducha Svatého? Ona je s Duchem Svatým již nevnitřněji spojena, co jí může přinést, co by ještě neměla? Devět dní čeká jako zástupkyně mladé Církve a ve spojení s ní na Ducha Svatého. To byl její poslední velký čin, pak už o ní v Písmu svatém neslyšíme. Po svém nanebevzetí se stává Královnou lásky pro všechny svaté v nebi, pro věřící na zemi i pro duše v očistci.

Zvěstování je však také okamžikem, ve kterém je Duch Svatý seslán Otcem na svět. Zatímco ve Starém zákoně se o něm hovoří jen neosobně jako o božské moci, zjevuje se nyní jako osoba, aby doprovázel Krista při naplnění jeho díla spásy. Způsobí Kristův vstup na svět, vtělení, doprovází všechny rozhodující okamžiky Ježíšova života, působí jeho vzkříšení a dokončuje nakonec po jeho nanebevstoupení dějiny spásy. On, který vychází z Otce i ze Syna, je jimi oběma poslán na svět, aby oživoval a chránil Církev jako Dárce vnitřních darů milosti, které lidi posvěcují, a aby zajišťoval, že Kristus dále žije neviditelně ve své Církvi.

*Z Der Fels 3/98
přeložil -lš-*

⁽¹⁾ A. M. Liguori: *Die Herrlichkeit Mariens* 1991. s. 257

⁽²⁾ L. M. Grignon z Monfortu, *Tajemství Mariino*, I. 12

Světový den emigrantů a uprchlíků

Poselství Svatého otce Jana Pavla II.

V dnešním světě je migrace značně rozšířeným fenoménem, který se týká všech národů buďto jakožto zemi původu, průchodu nebo přijetí emigrantů. Týká se to milionů lidí a představuje to výzvu, kterou musí putující církve ve službách celé lidské rodině přijmout a odpovědět na ni v duchu evangelia a všeobjímající bliženské lásky. I dnešní Světový den emigrantů a uprchlíků musí být jako příležitost k zvláštní modlitbě za ty, kteří z různých důvodů žijí vzdálení od své vlasti a od svých rodin; musí to být den vážného zamyšlení nad povinnostmi katolíků vůči těmto bratrům a sestram. Obzvláště jsou postiženi ti nejzranitelnější mezi cizinci: emigranti bez dokumentů, utečenci, žadatelé o azyl, vyhnanci v důsledku krvavých konfliktů, přetrvávajících v mnoha částech světa, a oběti – především z řad žen a dětí – zločinného obchodu s lidmi. I v nedávné minulosti jsme byli svědky tragických deportací na základě etnických nebo nacionalistických nároků, které přinesly do života postižených skupin nepopsatelné utrpení. Příčinou této situace jsou hříšné záměry a jednání, které jsou v rozporu s evangeliem a vyzývají křesťany na celém světě, aby překonávali zlo dobrem.

Rozhodující pro příslušnost ke katolickému společenství není národnost nebo společenský či etnický původ, nýbrž především víra v Ježíše Krista a křest ve jméno Nejsvětější Trojice.

„Kosmopolitická“ povaha Božího lidu je dnes prakticky viditelná v každé dílčí církvi, protože v důsledku migrace se i docela malé a kdysi izolované obce změnilly v pluralistické a multikulturní skutečnosti. Místa, kde dosud bylo jen zřídka kdy vidět cizince, staly se domovem lidí z různých čas-

tí světa. Na příklad při nedělní eucharistické slavnosti je radostnou zvěst možno slyšet v řečech dříve neslychaných, což dává nový význam výzvě starého žalmu: *Chvalte Hospodina všichni lidé, oslavujte ho všechny národy* (Ž 116,1). Tato společenství mají nové možnosti prožívat zkušenost katolicity, onen znak Církve, který vyjadřuje její otevřenost pro všechno, co Duch působí v každém národě.

Církve je přesvědčena, že diskriminace příslušníků místní obce na základě etnických nebo jiných vlastností by znamenala ochuzení pro všechny zúčastněné a odporovala by základnímu právu pokřtěného klanět se Bohu a mít podíl na životě společenství. Navíc ti přistěhovalci, kteří se v určitých farnostech cítí jako nežádoucí, protože neovládají místní řeč nebo nezachovávají místní tradice, snadno se stanou „ztracenými ovce“ v důsledku latentní diskriminace měla by být důvodem k vážné starosti jak pro pastýře, tak pro věřící.

To nás přivádí zpět k tématu, které jsem často probíral ve svých poselstvích k Světovému dni emigrantů a utečenců, totiž křesťanskou povinnost ujmout se každého potřebného, který zaklepe na dveře. Tato otevřenost podporuje výstavbu pevných a životných křesťanských společenství, která budou obohacena oněmi dary, které jim darují noví učedníci jiných kultur. Toto je základní projev lásky odpovídající evangeliu, který také oživuje nesčetné programy solidarity s emigranty a utečenci ve všech částech světa. Abychom pochopili šíři tohoto křesťanského dědictví konkrétní služby přistěhovalcům a vyhnancům, musíme si připomenout úspěchy a památku osobností, jako jsou svatá Františka Cab-

riniová nebo biskup Jan Křtitel Scalabrini, nebo v našich dnech dalekosáhlou činnost katolické pomocné organizace Charita a Mezinárodní katolické komise pro otázky vystěhovalectví.

Jednat solidárně není vždy lehké. Vyžaduje to cvičení a obrácení od postoje uzavřenosti, který je v mnoha dnešních společnostech ještě subtilnější a pronikavější. Aby tento fenomén překonala, používá Církve rozsáhlé výchovné a vzdělávací možnosti na všech úrovních. Proto vyzývám rodiče a učitele, aby vystupovali proti rasismu šířením pozitivních postojů založených na katolickém sociálním učení.

Tím, že budou stále hlouběji zakořeněni v Kristu, musejí křesťané překonávat tendence uzavírat se sami do sebe a chápat lidi jiných kultur jako Boží tvory. Jen pravá láska, zakořeněná v evangeliu, je dosti silná, aby pomohla společenstvím proměnit pouhou toleranci vůči jiným v opravdovou úctu k jejich odlišnostem. Jen vykupující Kristova milost může pomoci zvítězit v každodenních výzvách nahradit egoismus altruismem, strach otevřeností, odmítání solidaritou.

Zatímco vyzývám katolíky, aby se vůči cizincům, kteří žijí mezi nimi, vyznačovali duchem solidarity, posilují přistěhovalce v jejich povinnosti vážit si zákonů, kultury a lidských tradic přijímajících zemí, které je přátelsky přijaly. Jen tak se bude moci prosadit harmonie.

Cesta k pravému uznání imigrantů v jejich kulturní odlišnosti je ve skutečnosti obtížná a v některých případech je to hotová křížová cesta. To nás nesmí zdržovat od toho, abychom splnili Boží vůli, která chce skrze nástroj své Církve, ano, skrze svátost jednoty celého lidstva sjednotit se sebou v Kristu všechny národy.

Občas potřebuje tato cesta prorocké slovo, které upozorňuje na to, co je falešné, a podporuje to, co je správné. Když dojde k napětí, pak je třeba věrohodnost Církve a její nauky o základní úctě ke každé osobě postavit na mravní statečnosti pastýřů a věřících – „všechno vsadit na lásku“ (srov. NMI 47).

Není třeba vůbec zdůrazňovat, že kulturně smíšená společenství nabízejí jedinou možnost prohloubit dar jednoty s jinými křesťanskými církvemi a církevními společenstvími. Mnohá z nich v rámci vlastních společenství usilují spolu s katolickou církví o to, aby vybudovala společnost, ve které se správně oceňují kultury přistěhovalců a jejich zvláštní dary a ve kterých se prorockým způsobem překonávají náznaky rasismu, xenofobie a přehnaného nacionalismu.

Matka Boží Maria, která byla vykázána v onu hodinu, kdy přivedla na svět svého Syna, kéž pomůže Církvi být znamením jednoty jediné rodiny kultur a národů. Její pomoc kéž nám umožní, abychom dosvědčovali ve svém životě vtělení a stálou přítomnost Krista, který svým dílem vykoupení dále odmítá především formy diskriminace, odmítání a vyobcování v dějinách a ve světě. Hojně Boží požehnání nechť je se všemi, kteří srdečně přijímají cizince ve jméno Kristově.

Z Vatikánu 24. října 2002
Zveřejněno 2. prosince 2002

Kdo ztratí svůj život pro mne

Po narození našeho prvního dítěte moje žena nepomýšlela na to, že by se naše rodina měla ještě zvětšit. Ale já jsem si myslel, že dítěti, které je samo, není v rodině dobře.

Když jsem se jednoho dne vrátil z práce, poznal jsem na očích své ženy, že něco není v pořádku. Na otázku „Co se stalo?“ jsem uslyšel odpověď, která mě naplnila radostí. Ihned jsem telefonoval gynekologovi a domluvil jsem u něho návštěvu. Ten skutečně potvrdil, že moje žena otěhotněla. Ale radost netrvala dlouho. Při dalším vyšetření se zjistilo, že má pokročilou rakovinu prsu, která vyžaduje okamžitou operaci. Doporučili nám, abychom se obrátili na univerzitní kliniku v Homburgu v Sársku. Hned na počátku chtěli provést rentgenové vyšetření. To jsme odmítli s poukazem, že žena je v 11. týdnu těhotenství. Personál kliniky to velice překvapilo. Lékaři se nás ihned ujali s velkým zájmem. Nejdříve padl návrh přerušit těhotenství, protože představuje velkou překážku v dalším léčení. Když to Gražyna rozhodně odmítla a já jsem jí v tom plně podpořil, následovaly rozhovory na stále vyšších stupních nemocniční hierarchie, až na samém vrcholu u ředitele kliniky. Po svém vlastním vyšetření potvrdil, že přerušení těhotenství je nezbytné, jinak nevidí žádnou možnost pro přežití dítěte a jen malou možnost, že by matka přežila porod.

Protože jsem znal lépe německy než moje žena, vedl jsem rozhovory s lékaři. Byl jsem ve situace tak vyděšen, že jsem chvílemi nebyl schopen slova, a vůbec jsem se nedivil, že moje žena vedle mě jen hlasitě plakala. Moje myšlenky vířily hlavou, jako bych zešílel. Věděl jsem, že nám může pomoci jedině Bůh, a prosil jsem ho, aby mi vnukl slova, jimiž bych lékaře přesvěd-

čil, že nemá pravdu. Současně jsem se bál, že jedno neopatrně vyslovené slovo by si mohl lékař vykládat jako souhlas s potratem. Cítil jsem se pod silným tlakem při diskusi s tak vysoce postavenými lidmi s mnoha vědeckými tituly a trápila mě myšlenka, že já, prostý člověk, se odvažuji s nimi vést spor. Neuvědomoval jsem si, že jen Bůh je pravá moudrost a že On mi může přijít na pomoc

Zeptal jsem se tedy lékaře, zda mi mohu písemně potvrdit, že po odstranění těhotenství moje žena neonemocní rakovinou a bude zdravá. Lékaře moje otázka zaskočila, ale jeho odpověď byla jediná: „Nikdo na světě nemůže v tak pokročilém stádiu zaručit ženě zdraví.“ Díky Bohu jsem věděl, jak zareagovat: „**Tak proč kvůli tomu zabíjet?**“ Myšlenky mi kroužily hlavou, zdálo se mi, že se každou chvíli zblázním, ale současně mi bylo jasno, co mám mluvit. (Díky, Bože, že jsi mě podepřel!) Řekl jsem dále, že jestliže nyní zabijeme dítě a pak moje žena umře, budu mít na svědomí dva životy. Když dítě zůstane na živu a budeme čekat na vyřešení, odevzdáme se do Božích rukou. A i když později oba opustí tento svět, bude to znamenat, že je to Boží vůle. Budu s čistým svědomím pečovat o svou starší dceru. A jestli-

že umře jeden z nich, bude to pro mě kruté a velice bolestné, ale budu mít vědomí, že jsem udělal všechno, co bylo v mé moci, abych se nestavěl proti Božím přikázáním a jeho vůli. Tim se mi velice ulevilo a já jsem skončil. Cítil jsem se jako potápěč, který se vynořil nad hladinu, aby se nadýchal vzduchem. Srdce mi tlouklo, jako by ze mě chtělo vyskočit. Ve chvíli mlčení, kterou potřeboval lékař, aby se zamyslel, bylo cítit veliké panující napětí, ale jeho odpovědí jsem byl tak překvapen, že jsem se málem zhroutil: „Jako muž nemáte do toho co mluvit, na to musí odpovědět sama žena.“ „Prosím,“ odpověděl jsem, „tolik německy moje žena umí.“ Pak se lékař obrátil na moji ženu a zeptal se: „Jak jste se rozhodla?“ Nastalo těžké ticho. Věděl jsem, co moje žena prožívá, protože před chvílí jsem prožíval totéž, ale současně jsem si uvědomoval, že je to pro ni mnohem těžší, protože ona nosí v sobě to dítě a běží o její život. Nesmírná tíže tohoto rozhodnutí se projevila po krátkém pláči. Pak však žena rozhodně odpověděla: „**Jsem věřící osobou. Jak mohu žít ve shodě se svým svědomím, jestliže zabiji své vlastní dítě? Chci porodit své dítě bez ohledu na následky.**“ Bylo vidět překvapení lékaře na jeho tvá-

11. ledna 1999 se nám narodilo děvčátko, které je živoucím důkazem, že lékařova diagnóza nebyla správná ...

ři. Respektoval naše rozhodnutí a stručně nás informoval, co můžeme očekávat v souvislosti s operací nádoru.

Žena byla umístěna v pokoji, kde, jak jsem doufal, bude mít možnost nabrat znovu sil před těžkým životním obdobím. Jen Bůh věděl, v jakém jsme byli stavu. Když jsem k ní další den přišel, hned jsem si všiml, že má oči rudé od pláče. „Proč jsi plakala?“ zeptal jsem se. Vyprávěla, že od samého rána byla vystavena psychickému nátlaku ze strany zdravotní sestry i ošetřujícího lékaře, kteří ji přemlouvali, aby změnila rozhodnutí. Teprve po mém ostrém zásahu se chování personálu změnilo.

S Boží pomocí přežila těžkou operací. Po celý čas jsme pociťovali pomoc a ochranu Matky Boží, které jsme se svěřili pod ochranu. Růženec, který jsme se modlili již dříve, stal se nyní nerozlučným společníkem naší rodiny a zvláště mé ženy. Dostali jsme také mnoho podpory od mnoha lidí z Carlsbergu a Schönstattu. Bůh zařídil, že se žena dobře zotavovala a dítě se zdravě rozvíjelo.

11. ledna 1999 se nám narodilo děvčátko, které je živoucím důkazem, že lékařova diagnóza nebyla správná, a současně je dokladem o Božím působení v našem životě. Dlouho jsme

Gražyna a Georg s dcerami

přemýšleli, jak naši dcerušku pojmenovat, a dospěli jsme k závěru, že se bude jmenovat Maria na důkaz naší vděčnosti k Matce Boží.

Zdravotní stav mé ženy se natolik stabilizoval, že jsme v roce 2000 mohli vykonat pouť do Medžugorje. Tam jsme Bohu a Panně Marii poděkovali za pomoc a ochranu.

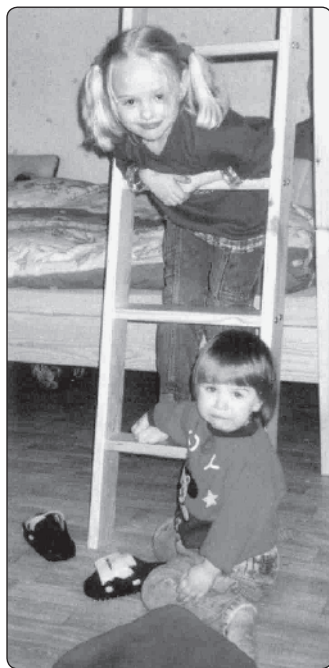
Koncem léta se začal zdravotní stav mé ženy opět rychle zhoršovat. Četné terapie neměly žádný vliv na rychlý postup choroby. 5. prosince 2000 moje žena zemřela. Ve svém milosrdenství jí Pán Bůh dopřál právě dva roky, aby mohla být u svého dítěte a radovat se, jak roste, dělá první kroky a žvatlá první slova. To jsou pro matku nejkrásnější chvíle v životě. Ale to nebyl jediný důkaz lásky a Božího milosrdenství, o jakém mohu napsat. Po celou dobu nemoci byla Gražyna ušetřena krutých bolestí, které jsou v takovém případě obvyklé, protože rakovina zasáhla páteř a plíce. Po její smrti jsem vracel do lékárny dvě balení tablet proti bolesti, které moje žena ani nepoužila.

Věřím z celého srdce, že nyní se moje žena raduje z věčného života, který Ježíš sliboval: *Já jsem vzkříšení a život, kdo věří ve mně, i kdyby zemřel, bude*

žít. Každý, kdo žije a věří ve mně, neumře navěky. Neboť kdo chce svůj život zachránit, ztratí ho, a kdo svůj život ztratí pro mě, nalezne ho.

Končím toto svědectví a těm, kteří by chtěli pochybovat o správnosti našeho rozhodnutí, bych chtěl citovat ještě jednu otázku, kterou položil sám Ježíš, ať si na ni odpoví: *Co pomůže člověku, kdyby celý svět získal, ale na duši utrpěl škodu?*

Georg

Letos 11. ledna slavila Marie své čtvrté narozeniny ...

MODLITBA TĚHOTNÉ MATKY

Pane, děkuji ti s velkou radostí, že jsi požeňnal našemu manželství. Nosím v sobě život, který jsi mi svěřil. Naplňuje mě myšlenky ve dne při mé práci; zaměstnává mě v noci, když čekám na spánek na lůžku. Toužím po tom okamžiku, kdy vezmu své dítě do své náruče, abych ho mohla ošetřit, abych mu ukázala, jak je miluji. Ale pochopíš mě také, když ti řeknu, že vzhlížím i s trochou úzkostí k tomuto okamžiku, kdy je porodím na svět. Víím, že toto dítě kromě nových radostí nám přinese i nové starosti: starost, aby vyrůstalo zdravé a šťastné; starost, aby se tělesně i duševně dobře vyvíjelo; starost, aby v nás našlo dobré rodiče, které tak nutně potřebuje; starost, aby poznalo TEBE a naučilo se TĚ milovat. Ale Pane, i přes tento strach a starost si nechci dát vzít tuto velkou radost. Můžeme vždy počítat s tvou pomocí milostí. Nejsme ve svém poslání osamoceni. Proto tě již nyní prosím o tvou pomoc: dej, ať se naše dítě šťastně narodí a vyrůstá pod tvou ochranou. Kež nám milost svátosti manželství dá potřebnou sílu, abychom svůj rodičovský úkol a povinnosti splnili co možná nejlépe. Amen.

Prosby za ochranu nenarozeného života

Bože, nebeský Otče, ty jsi Stvořitel a Původce života. Stvořil jsi člověka podle svého obrazu s nesmrtelnou duší od samého jeho početí. Poslal jsi svého Syna Ježíše Krista, který z lásky k tobě a k lidem nesl na Golgotu těžký kříž. Jeho smírnou smrtí na kříži jsi vykoupil lidstvo od hříchů. Jeho utrpením a vzkříšením byl pro všechny lidi, kteří ho vyznávají, připraven příbytek ve věčné slávě.

V naší době, ve které mnoho lidí ve své duchovní nouzi nenachází žádnou oporu, přicházíme k tobě a naléhavě tě prosíme: Dej, ať lidstvo s pomocí Ducha Svatého opět nalezne úctu k tvým příkázáním. Skrze tvého Syna Ježíše Krista, kterému jsi dal všechnu moc na nebi i na zemi, prosíme tě ve velké záležitosti záchrany nenarozeného života a základních křesťanských hodnot:

Dej, ať nenarozené děti a těhotné matky, které jsou v tísní, jsou s láskou přijímány ve svých rodinách a ve společnosti.

Pomáhej matkám a otcům s láskou přijímat své děti a dej, ať najdou v těžkých situacích sílu a pomoc, aby řekli ano ke svému dítěti.

Přijď, Duchu Svatý, a osvět srdce politiků a lékařů, aby poznávali, že lidský život je nedotknutelný od přirozeného početí až k přirozené smrti. Dej všem lidem poznání, že usmrcení nenarozeného dítěte je těžkým hříchem proti tvému příkázání.

Dej všem osobám, které se provinily proti životu, aby toho litovaly a prosily tě o odpuštění pro utrpení a zmrtvýchvstání tvého Syna. Dej, ať všechny postižené přijímáme s láskou a ochotou k pomoci.

Dej sílu a požehnání všem, kteří chtějí obhajovat a bránit

život, a každý den je povzbuzuj. Sešli Ducha Svatého našim rodinám, aby znovu objevily a naučily se chránit důstojnost rodiny.

Pane Bože, ty jsi posvětil manželství na svátost a dal jsi mu tak zvláštní hodnotu. Upevni manžele v jejich věrnosti a učíš rodiny místem modlitby, bezpečí, radosti a lásky. Pomáhej rodičům, aby přijímali děti a vychovávali je v úctě k tobě.

Daruj všem, kteří se připravují na manželství, vzájemnou úctu a úsilí o čistotu, aby takto připraveni našli v manželství své životní štěstí. Dej jim sílu odporovat falešným vzorům života a řídit se v životě podle příkladu tvých svatých.

Dej našim dětem a mládeži v naší nebezpečné době křesťanskou víru, která by pronikala jejich myšlení a konání. A pokud zbloudí na falešnou cestu, přiveď je opět k sobě zpět.

Ježíši, ty jsi vždy měl srdce pro děti. Žehnej a ochraňuj v dnešní době všechny narozené i nenarozené děti.

Maria, Matko života, drž svou ochrannou ruku nad každým lidským životem.

Milosrdný Bože, Pane života a smrti, ty jsi náš Otec a vepsal sis nás již na začátku našeho pozemského bytí do své ruky. Miluješ nás. Naplň naše srdce svou láskou.

Otrásá námi skutečnost, že statisíce dětí musí zemřít v lůně své matky. Za toto velké bezpráví chceme ko-

nat smíř a s pomocí tvého Svatého Ducha dosáhnout obrácení. Dej, aby všichni lidé mohli žít a umírat důstojně jako lidé. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, který s tebou žije a vládne v jednotě Ducha Svatého, Bůh po všechny věky věků. Amen.

Proč v Indii schází 40 milionů žen?

Dramatický úbytek žen v rozvojových zemích

V Indii a dalších asijských zemích rostou obavy z důsledků potravní politiky, při které je prováděna selekce pohlaví. Podle analýzy „Financial Times“ z 8. února 2003 chybí v současné době v Indii 40 milionů žen. Ultrazvuková diagnóza pohlaví před porodem se stala rutinní záležitostí a v některých místech se rodí na sedm chlapců jen tři dívky.

Shromáždění náboženských představitelů ostře odsoudilo tuto praxi, ale o jejich prohlášení se v tisku neobjevila ani zmín-

ka. Je to důsledek hinduistické kultury, kastovního systému a feudálních struktur, které dávají přednost chlapcům, aby se rodiny vyhnuly vyplácení věna. Za deset let se zvětšil odstup počtů chlapců a dívek ze 105,8 na 107,8 na 100 dívek. V 26 státech překročil odstup dokonce 110 chlapců na 100 dívek. I když vláda zakázala předporodní diagnostiku pohlaví ultrazvukem, tato praxe se stále více šíří. Ženské hnutí se dostalo mezi dva mlýnské kameny. Na jedné straně hájí právo ženy na potrat, na druhé straně roste i u něho odpor proti poklesu ženské populace.

Vznikají tím vážné problémy mladým mužům, kteří hledají nevěstu. Podobná situace se projevuje i v Číně, kde je selekce podle pohlaví běžnou praxí. Podle „London Times“ dochází k masovým únosům vietnamských žen, které jsou Číňanům prodávány za peníze. V některých oblastech Číny je mladých mužů až o 20 % více. Cena jedné ženy z Vietnamu činí 4 000 dolarů. Počet takto unesených žen činí podle „Times“ více než 33 tisíc, ale hovoří se i o mnohem větším počtu.

Redukce počtu obyvatel selektivní potravní politikou však podporuje především UNFPA – organizace OSN pro plánování rodiny, aby se dosáhlo snížení počtu obyvatel, a tak i snížení chudoby. Ale kritické zprávy poukazují na množství těžkostí, které z toho vyplývají. Dokonce i ti, kteří tuto politiku podporují, vyslovují vážné pochybnosti o možnosti ovlivnit růst chudoby likvidací obyvatelstva. Analýzy totiž přehlížejí problém stárnutí populace v důsledku nedostatku dětí. Stárnutí populace, které se stává vážným problémem vyspělých zemí, přenáší se tak i do východní Evropy a Latinské Ameriky. V mnoha zemích, jako je Indie, Indonésie, Brazílie, Mexiko a Irán, klesá počet porodů mnohem rychleji, než se předpokládalo.

Zatímco před deseti lety se odhadoval nejvyšší možný počet obyvatel Země na 12 miliard, nyní se již pochybuje, zda může dosáhnout 9 miliard. Stárnutí obyvatel bude mít za následek vážný pokles hospodářského růstu, tedy opak toho, co se od „plánování rodiny“ očekávalo. Anglické studie předpovídají, že v důsledku stárnutí populace dojde k velkému nárůstu výdajů na zdravotnictví a penzijní zajištění, poklesu úspor a růstu státního dluhu. V Evropě by

Nezapomínej nikdy:

To, že žiješ, není tvůj nápad, a že dýcháš, není tvé rozhodnutí.

Nezapomínej nikdy:

To, že žiješ, je nápad někoho jiného, a to, že dýcháš, je Jeho dar.

Nezapomínej nikdy:

Nikdo nemyslí, necítí a nejedná jako ty, a nikdo se nesměje tak, jak to děláš právě ty.

Nezapomínej nikdy:

Nikdo nevidí nebe tak, jako ty, a nikdo nikdy nevěděl to, co ty.

Nezapomínej nikdy:

Tvá tvář je zcela jediná na tomto světě a takové oči máš jen ty.

Nezapomínej nikdy:

Jsi bohatý, ať už máš peníze nebo ne, protože umíš žít. Nikdo nežije tak, jako ty.

Nezapomínej nikdy:

Jsi, protože jsi byl chtěný, nejsi dítě náhody, nálady anebo přírody, bez ohledu na to, zda svou životní píseň zpíváš v moll nebo v dur.

Jsi Boží myšlenka, a k tomu geniální myšlenka.

Jürgen Werth

mohl poklesnout hospodářský růst na pouhých 1,25%, což je polovina růstu v USA. Vážné problémy už vznikají v Kanadě a ve Skotsku.

Zprávy UNFPA však o těchto problémech zarytě mlčí. Bylo by načase, aby někdo zásadně změnil přístup populačního fondu OSN.

Podle Kath-net 26. 2. 2003

MATKOU OPUŠTĚNÝ

*Maličký človíčku, Bohem vymyšlený,
jsi nepohodlný, proto musíš pryč.*

*Maličký človíčku, přicházíš ve špatný čas,
dál už jít nemůžeš.*

Člověk hodně studoval,

je rychlý a má velkou zručnost.

Jeho děti jsou rády na světě

a na tvé smrti si vydělá.

A ty jsi sám, tak samotinký,

samotnou matkou opuštěný.

Mateřské lůno je nebezpečné místo,

zemřeš tam samou matkou opuštěný.

Argumenty zní chytře:

Matka ví - rušil bys,

jsi cenou za pokojný život,

jak ho chce mít táta.

On potřebuje klid, tak buď ticho.

Ty jsi sám, tak samotinký

samotnou matkou opuštěný.

Mateřské lůno je nebezpečné místo,

zemřeš tam samou matkou opuštěný.

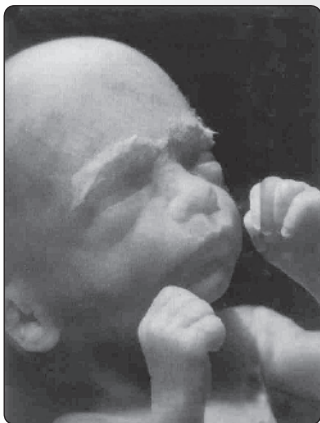
Maličký človíčku, Bohem vymyšlený,

lidmi bez milosti odstraněný.

Nemůžeš se bránit, ani zaplakat.

Umřeš tak záhy, samotnou matkou opuštěný.

Cae Gaunutt Z „The Circle of Love“

Od chaosu k vesmíru

Promluva bratra Thomase Paula na exerciciích „Pro život“ ve Vídni

1. „Zbraň“ růžence

Není jiné bezpečné cesty do Církve a pak s Církví v duchovním boji dnešní doby než s Marií, skrze Marii a v Marii. Úplně sebeodevzdání Marii je základ, na kterém pak uskutečňuje Duch Svatý to, co slibuje v Zjevení: *Hle, obnovuji všechno* (Zj 21,5)! Tam, kde toto zasvěcení denně uskutečňujeme a prohlubujeme skrze modlitbu svatého růžence, jsme skryti v Srdci Panny Marie.

S vděčností vzpomínám, jak mně jakožto pozdě povolánímu seminaristovi v naší farnosti Krista Krále mezi několika babičkami – byla odhalena radost růžence. Bez tohoto řetězu bych byl v semináři v pokoncilní době (1962–1967) při vši počáteční horlivosti zcela jistě nevydržel.

Dobry anděl mi nemálo pomohl modlitbou překonat suchopárné a životu vzdálené přednášky a proniknout k Srdci našeho Pána. Rozmnožujeme modlitbou tento poklad. Jen v modlitbě s Marií můžeme překonat to nezdravé oddělení víry od života v povolání, které nás vzdaluje od Boha. Protože svět kolem nás je dnes stále méně křesťanský, jsme Duchem Svatým povoláni, abychom znovu vždy a všude vydávali svědectví o své víře, ať už jsme v jakémkoliv povolání.

Nemůžeme dávat to, co sami z víry nemáme, jen tak se můžeme bránit nepříteli, který se pokouší dobýt „celou zemi“ i Církev. Zůstávají již jen oázy, které jsou o to více oblíbeny, že se brání proti tomuto útoku. Stále více pocítujeme, že prožíváme s Pánem hodiny v Getsemanech, a potřebujeme, aby nás anděl posiloval, abychom nepodlehli nepřátelské přesile.

Kdo setrvá v modlitbě, bude vždy a všude potkávat živého Boha, který na nás čeká. Ten, kdo se modlí, hlásá radostnou zvěst i tehdy, když je mlčky ponořen v Bohu.

2. Rozhodující je rozjímání

Ten, kdo se modlí, brzy si uvědomí, jak velice růženec pomáhá, abychom se odevzdali vedení Ducha Svatého a zcela ho následovali. Každému rozhodnutí musí předcházet tři kroky: poznání, rozlišování a moudrost. Ty je možno spojit s růžencem. Kde konáme rozhodnutí s pomocí růžence, jsem spojeni s Křížem a nemůžeme bloudit.

* V radostných tajemstvích prosíme o pravé poznání, které má svůj střed v narození Pána z Panny Marie. Tam, kde nás Boží milost osvěcuje, máme účast na jeho narození ve světelných Vánocích.

* V bolestných tajemstvích musí být darované poznání vyzkoušeno v ohni Kříže. Musí proniknout celého člověka a učinit ho silným, aby za ním stál jako Pán na kříži.

* Ve slavných tajemstvích se rozvíjí vnitřní Boží moudrost.

Poznání roste s prostředním tajemstvím mezi čtyřmi ostatními. Jestliže myslíme, mluvíme a konáme jako Maria, sloužíme tajemství vtělení našeho Pána. Všechnu netrpělivost, starosti a úzkost musíme překonat, protože ty by nás vedly k zjednodušeným a chybným řešením.

3. Mlčet, naslouchat a poslouchat

V míře, v jaké bojujeme proti nedůtklivosti, netrpělivosti a domýšlivosti, že všechno víme lépe, za kterou se skrývá pýcha, budeme také překonávat pokušení budovat si uprostřed narušeného

Pokračování na str. 10

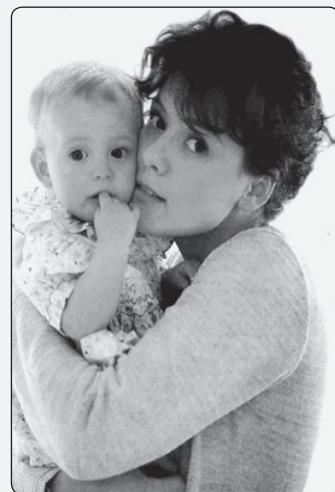
EDITORIAL - pokračování ze str. 2

hluboce zaostal na poli kulturním a mravním, dospěl do stádia, kdy je schopen proti těm nejbezbrannějším příslušníkům svého vlastního druhu, které pokládá za přebytečné, nepohodlné a překážející, postupovat se stejnou bezohledností, s jakou bojuje proti různým živočišným škůdcům. Proti biologickým škůdcům si vytvořil pesticidy, proti nepohodlným soukmenovcům a vlastním potomkům si vytvořil celou škálu důmyslně krutých prostředků na hubení lidí a nazval je zamlžujícím názvem antikoncepční, ale ve skutečnosti se jedná o prostředky antilidské, analogicky k fungicidům či insekticidům jde o homicidy.

Kdysi velice účinný a úspěšný insekticid DDT, jehož vynálezce byl odměněn Nobelovou cenou, musel být nakonec zakázán pro nežádoucí vedlejší účinky. Moderní homicidy mají rovněž své vedlejší nežádoucí účinky. Hubí nejen dosud nenarozené, ale hubí také přímo ve svém vynálezci a uživateli to, co ho činí člověkem: hubí v něm lidskost, lidský vztah k druhému člověku. A tak se jako nekontrolovatelná morová rána šíří egoismus, český sebestředný sobectví, a to jako úplná samozřejmost. *Homo sapiens* degeneruje na *homo insipiens*. Zatím co jeho nižší „nerozumné tvory“ pudy bezpečně vedou k zachování života a rodu, pro člověka se jeho pudy staly nespoutanou silou, která ho žene do záhuby. Nejrozumnější ze všech tvorů není ochoten vnímat důsledky svého počínání. Tento *homo insipiens* je ochoten jako na běžícím pásu zabít své embryonální potomky, kteří nevyhovují jeho genetickým požadavkům, ale zcela přitom přehlídá svou vlastní narůstající duchovní degradaci a degeneraci. Usmrcení kořát se stíhá jako za nelidský zločin. Nenarozené dítě je možno zabít zcela beztrestně. V čem je ten rozdíl? Zabít kořát je vidět, zabíjení dětí ne. Děti se zabíjejí zcela bezpeč-

ně přímo v onom Bohem stvořeném úkrytu, kde se mají bezpečně rozvíjet k životu tak, jako se v něm rozvíjel sám Bůh a člověk. *Kdo prolíje krev člověka, toho krev bude člověkem prolita*. Je možno se divit, že lidé tak masově vraždí a štvou jeden druhého z místa na místo jako divokou zvěř? Stromy života, které ještě před sto lety měly tvar pravidelné pyramidy, vypadají dnes jako deformované stvůry, které se brzy začnou stavět na špičce.

Spolu s Bohem odstranil člověk svou vlastní důstojnost i veškerý racionální smysl svého života. Nejedná jen proti Bohu, ale přímo proti své přirozenosti. Hospodin byl ochoten ušetřit podobně se chovající obyvatele Sodomy, bude-li mezi nimi alespoň deset spravedlivých. Proč? Ze soucitu? To by stačilo, aby je odtamtud vyvedl. Těchto deset spravedlivých však mohlo být uprostřed zkažených zárodkem nové zdravé generace lidí žijících podle obrazu, ke kterému byli stvořeni. Vy všichni, kteří to s pomocí Boží chápete, rostete a množte se a naplňte zemi. Nebojte se za to obětovat

vat i svůj život, protože ho tak nemůžete ztratit, ale naopak ho naleznete. Váš Pán zemřel za vás ve svých nejlepších letech a nahospodařil za tu dobu jen jednu nesešivanou suknicí, ale otevřel tak cestu ke smysluplnému věčnému životu.

-red-

OD CHAOSU K VESMÍRU - pokračování ze str. 9

pořádku svůj vlastní soukromý řád. Čím více žije Maria v nás a my v Marii, tím více bude v nás zůstat její Syn a Otec bude na nás shlížet se zalíbením.

Když známe tato zaslíbení, je to pro nás vysvobození z tohoto babylonského zajetí okol-

ního světa. Falešné ideologie, které se vydávají za „víru“, musíme někdy vydržet léta i desetiletí. Jelikož jsme naplněni Kristovou pravdou, poznáme, kde se skrývá lež.

Kdo každý den předkládá Pánu své slabosti a znovu a znovu se zpovídá, roste postupně ve víře, v naději a v lásce a zůstává pod vedením Ducha Svatého. Ten ho povede skrze jeho anděla.

4. Církev jako „společenství Božího lidu“

Když důvěřujeme vedení Ducha Svatého, dostane pojem „Boží lid“, který modernisté rádi zneužívají, opět svůj původní obsah sahající k prvním dobám Církve. Tak jako na počátku, tak musí být i na konci, pokud má Církev obstát v pronásledování: každý úd Círk-

ve musí být živým kamenem v Duchu Svatém.

Kde Duch Svatý vede věřící, nemusíme mít obavy, že hierarchie nebude vyrůstat v jednotě se svatými a anděly a bude jednat nikoliv podle Božích zákonů, ale podle svého obrazu. Duch Svatý uchrání svůj lid jak strnulého tradicionalismu, tak uvolněného modernismu a povede ho i uprostřed zkaženosti ohroženého světa bezpečně v Božím pokoji.

5. Nezbytnost očištění

I když se toho slova bojíme, kvůli pravdě a spravedlnosti musí Bůh zasáhnout. Z Božeho dopuštění se tak děje již nyní tam, kde nám dává pocíťovat tíži našich vlastních vin. Duch Svatý bude tavit a očišťovat Církev Boží i lidstvo ve výhni Kříže, ve které spálí všechny viny a vlažnost.

Celá Církev se musí obnovit tak, aby byla Božím světlem. „Dobrý příklad“, kterým nás vede Duch Svatý, ukazuje ve zmatcích doby cestu lépe než všechna pravda, uložená jen na papír. Kde vstupuje do očištěných srdcí skrze Marii sám Pán, je krize doby překonána a stává se dokonce plodnou.

Víru je třeba očistit od lidských příměsí. Kdo se uzavírá před požadavky víry, protože mu *chutnají trpce* (srov. Zj 8,10), dává prostor nepříteli a znemožňuje očištění Církve. *Ne* k víře začíná v *Ne* k životu, který je usmrcován již v mateřském lůně. Kdo na tomto poli dělá ústupky, staví se na stranu Odpurce. *Kdo není se mnou, je proti mně!* Jen lítost a úplné obrácení ho může zachránit.

Podle -sks- 48/2002
přeložil -lš-

RADUJTE SE V PÁNU

Nyní je čas, abychom rozjímali o Boží slitovnosti a dobrotě. Je doba, kdy čekáme na Pána a Všemohoucího, který byl a který znovu přijde jako všemohoucí.

Proč přijde? Aby ho poznali ti, kteří ho neznají; aby v něho uvěřili ti, kteří v něho nevěří; aby měli před ním bázeň ti, kteří byli bez Boží bázně, aby ho milovali ti, kteří ho nemilují. Tak přijde ten, který zde již byl se svou dobrotivostí, abychom v toho, kterého jsme poznali jako člověka, věřili jako v Boha, abychom se ho báli jako mocného, abychom ho milovali jako dobrotivého. Zjevil se v naší slabosti jako člověk a ve svých dívech jako Bůh; jako mocný, když vyháněl demony, jako dobrotivý a milosrdný, když přijímal hříšníky; lidský byl jeho hlad, božské rozmnožení chleba; lidský byl jeho spánek na lodi, božský jeho příkaz bouří. Lidský byl, když umíral, božský, když křísil mrtvé. Ve své moci vyhnal kramáře z chrámu, ve své dobrotě přijímal celníky a hříšníky. Svou všemohoucností byl postrachem démonů, ve své dobrotivosti se ujal cizoložnice. Před jeho vznešeností padli na zemi žoldnéři, kteří ho přišli zatknout, a ve své lásce uzdravil ucho služebníka. To všechno patří k dobrotivosti jeho prvního příchodu. Jeho dobrota při prvním příchodu byla tak veliká. Chci mu zpívat: Pane, ze své slitovnosti ses stal člověkem a vzal na sebe naše slabosti... Všechno tryská z pramene tvého milosrdenství.

Aelfred de Rivaulx

Benjamin Lassive

Od psychokultu k evangeliu

Bývalý vysoce postavený člen Scientology
bojuje dnes pro Krista

„Po hodině psychoterapie stoupá inteligenční kvocient o 1%.“ Když Kanadčan Gerry Armstrong v roce 1969 slyšel tuto reklamu, ihned šel za touto nabídkou. Ale za domněle nevinnou nabídkou se skrývala organizace Scientology založená L. Rohem Hubbardem. Armstrong, tehdy 22letý, se stal členem a našel záhy v této sektě množství přátel. Udělal velkou kariéru ve veřejném působení této společnosti a v její bezpečnostní službě. Na jachtě, na které se Hubbard skrýval, proplul Armstrong Středozemní moře, věřil všem slibům organizace a dvanáct let netušil, jak byl podváděn.

Nakonec nebylo v jeho osobním okolí nikoho, kdo by se nestal scientologem. Teprve jako archivář, když měl s jedním spisovatelem připravit knihu o ži-

votě Hubbarda a získal přístup ke všem tajným archivům společnosti, poznal: „Dvanáct roků mě podváděli!“ Mnoho z toho, co se členové Scientology o Hubbardovi dovídali, byl ve skutečnosti podvod. Psychoterapie, kterou Scientology používala, byl obyčejný humbuk, jak Armstrong zjistil. Když chtěl tuto pravdu zveřejnit v knize, ocitl se v trestním táboře organizace. Podařilo se mu utéci a začal varovat veřejnost před machinacemi Scientology.

Organizace okamžitě reagovala. Začaly výhrušné dopisy a noční telefonáty, po kterých následovaly útoky na jeho osobu. Pokusili se jeho auto vytlačit z dálnice. Pak se pokoušeli zahájit proti němu proces s použitím falešných důkazů, a tak ho umlčet. V té době si Armstrong jednou zapnul rádio

a zaslechl křesťanského kazatele. Začal tento pořad pravidelně sledovat a číst Bibli. Poznal: „Byl to Bůh, kdo mi pomohl z této sekty.“ Poprvé po mnoha letech se opět modlil, prosil Boha o odpuštění a o svou ochranu. Ve víře v Boha našel nyní Armstrong oporu pro boj proti Scientology. Nyní navštěvuje pravidelně bohoslužby.

Před terorem scientologů se Armstrong uchýlil do Německa. Ale oni začali proti němu s novou kampaní i zde: „Armstrong – hochštapler a zločinec.“ hlásaly letáky, které rozšiřuje jedna scientoložka z Berlína. Ten Kanadčan je prý blázen a nikdo mu nemá věnovat pozornost. Ale Armstrong cestuje po Evropě, hovoří s vládními komisemi a křesťanskými obcemi, dává interview v médiích. Varuje všechny, aby nedopadli jako on. „Neboť dnes jsem přesvědčen, že Bůh mě tehdy zachránil, abych mohl informovat o svých zkušenostech se Scientology.“

Kath-net 2. 3. 2003

Kněz, který hojně žehnal (2)

To byl konec jeho touhy?

„Ty jsi jediný syn. Musíš převzít dvůr,“ rozhodli rodiče o svém synu. Theodor Göbels se s těžkým srdcem vzdal své touhy odejít do misie a převzal otcovo dědictví a jeho pluh.

Když mu bylo 31 let, nemohl už svou touhu být misionářem dále potlačovat. Přenechal hospodářství své sestře a odešel do Steyelu, aby zde začal studovat. Píše se rok 1893. Po šesti měsících studia ho těžký revmatismus uvrhl na lůžko. Lékaři prohlásili silné deformace na jeho kloubech za nevyléčitelné. Konec jeho touhy?

Nikoliv u hluboce věřícího Theodora Göbelse. Slyšel o místu Tieray v Holandsku, kterému papež Pius IX. propůjčil titul „malé Lurdy“. Nemocný tam putuje a prosí Pannu Marii o uzdravení.

Následující noc nemoc kloubů beze stopy náhle zmizí. Student je uzdravený a plný vděčnosti. Znovu se ponoří do svých knih. Musí dohánět latinu: Tegel, Mönchengladbach, Krefeld, Aache. Všude nachází ochotné učitele.

Z padesáti marek rozdělil čtyřicet

Pak následovaly čtyři roky filozofie a teologie v Římě a opět je seminarista nemocný. Tentokrát jde o žloutenku a je na pokraji smrti.

Mladému muži je stále huře. Již dávno utratil své malé dědictví. V Innsbrucku se musí těžce probíjet. Když mu jeden z jeho profesorů daruje padesát marek, rozdává z toho čtyřicet spolužákům, kteří jsou v podobné situaci...

Blíží se termín svěcení, ale dokumenty z amerického biskupství, pro které studuje, stále nepřicházejí. Konečně v září 1903 jsou papíry zde. Je vysvěcen v bosenské Banjaluce. Primiciantovi je 41. Je u cíle?

Strádání a útrapy přivodí novokněži žaludeční vředy. Rok a půl se pokouší léčit v Bad Wörishofen, pak ve Vorarlbergu. Konečně 1906 se dočkal. 44letý misionář se vylodí v severoamerickém Portlandu ve státě Oregon. Rok je asistentem v německém kostele sv. Josefa.

Zatímco se připravuje na převzetí farnosti a vylepšuje svou angličtinu, dostává se krvácení do žaludku! Lékaři prohlásí případ za nevyléčitelný. Rok se potlouká po doktorech, nakonec jako 46letý musí pohřbit svůj misijní sen a vrátit se do Německa. Zde jako nemocniční domácí kněz v Neuenkirchen-Wiedenbrücku často není schopen odsloužit mši svatou.

Těžce nemocný putuje do Lurd

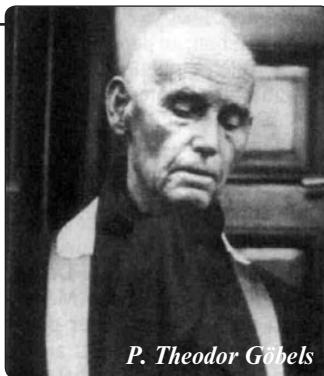
Roku 1909 nastoupí nemocný cestu od Lurd. Ke svému překvapení může pak opět působit jako kněz, i když v omezené míře.

V Lurdech pozná vikář Göbels švýcarského poutníka – faráře Bächtiger z St. Iddaburgu. Toto setkání a z něho vzniklé přátelství s tímto žehnajícím knězem zásadním způsobem určilo další život takřka padesátiletého kněze. Za farářem Bächtigerem přicházejí celé zástupy trpících a nemocných. Přicházejí i ze zahraničí, i evangelíci a židé. Farář Bächtiger k žehnání používá svěcenou vodu a posvěcený olej. Modlí se soukromý exorcismus a církevní modlitby proti satanské moci.

Šest týdnů uvádí farář svého spolubratra do své duchovní práce. Nejraději by si ho u sebe ponechal provždy. Ale vikář Göbels chce zpět do Neuenkirchen. Zde ho čeká svým způsobem zážitek povolání.

Napadán, protože žehná

Brzy po převzetí úřadu začíná vikář Göbels na poděkování za své vlastní uzdravení budovat v Altenkleusheimu lurdskou jes-

P. Theodor Göbels

kyni. Kromě příspěvků z vesnice použije na to peníze, které se sbíral v Americe. Na posvěcení lurdské jeskyně přišlo více než šest tisíc věřících.

Tu dostane horlivý duchovní pastýř novou ránu. Paderbornský biskup Schulte mu zakáže veřejně udělovat požehnání.

Bojí se biskup osobního kultu?

Platí vikář za přepjatého?

Očernili ho spolubratři?

Poslušně se ale podřídí, posílá nemocné do lurdské jeskyně a žehná jen na dálku.

Biskup Klein, nástupce v Paderbornu, uděluje vikáři znovu povolení žehnat a hned se k němu sbíhá nával věřících.

Vikář žehná opět jen tajně

Někteří místní občané mu nebyli příznivě nakloněni. V našem okrsku se vedlo mno-

ho soudních procesů a vikář Göbels stále více promlouval lidem do svědomí.

Jeden muž si stěžoval na vikáře u biskupa. Nakonec kněz opět nesměl dávat nemocným požehnání. Vikář Göbels poslechl. Posílal nemocné k lurdské jeskyni. Onomu muži se přece jen podařilo v roce 1927 dosáhnout vikářova přeložení, vypraví Magdalena Tillmannová.

Alžběta Wieseová tuto zprávu doplňuje: „Jeden starší muž z Altenkleusheimu psal do Paderbornu a požadoval vikářovo přeložení. Můj strýc jel do Paderbornu a prosil, aby vikář mohl zůstat a bylo mu vyhověno. Pak ten muž psal podruhé. Vikář opět mohl zůstat. Po třetím dopisu byl vikář Göbels přeložen. Od té doby neměl Altenkleusheim vlastního kněze.“

Tvrdilo se, že Altenkleusheim není schopen vydržovat vlastního kněze. Dopis biskupa Caspara bere ohled na vikářův zdravotní stav.

V roce 1933 biskup upustil od přeložení nemocného do Mönninghausenu u Lippstadtu.

(Pokračování přístě)

K ZAMYŠLENÍ

Není to komické,

- že 50€ vypadá jako velká částka, když se má dát v neděli do pokladničky, ale tak malá, když za ni chceme něco koupit?
 - že to trvá tak dlouho, když máme 1 hodinu strávit v adoraci, ale před televizorem 60 minut tak rychle uteče
 - že nás nic nenapadá, zač bychom se mohli modlit, ale se sousedkou si stále máme o čem povídat
 - že je to tak napínavé, když se kopaná hraje třeba v prodloužení, ale stále se díváme na hodinky, protože bohoslužby trvají nějak dlouho
 - že je tak obtížné přečíst jednu kapitolu z Písma, ale třígršový román přečteme jedním dechem
 - že lidé tak usilují o dobré místo v divadle nebo na koncertu, ale v kostele se tlačí do posledních lavic?
 - že potřebujeme předstih dvou nebo tří týdnů, abychom do svého plánu zařadili nějakou církevní událost, ale při jiných příležitostech ho umíme změnit během minuty?
 - jak věříme kdejakým novinám, ale pořád máme otázky k Bibli?
 - jak rychle se šíří vtipy po internetu, ale jak dlouho přemýšlíme, zda máme poslat zprávu, která oslavuje Boha?
- Je to komické? Spíše smutné!

Z myšlenek P. Wenera Wolfa, podle Kath-net

Vyznání lásky Matce Církvi

Homilie k 40. výročí posvěcení kostela Nanebevzetí Panny Marie v Augšpurku

1. *Matka Církve* – takový titul není dnes vždy samozřejmostí. „Matko, kladu svou hlavu do tvých dlaní,“ napsala Gertruda de la Fort v roce 1924 ve své slavném „Hymnu o Církvi“. Nesčetní angažovaní katolíci sdíleli tehdy její nadšení a její kladný vztah k Církvi. Proto mohl tehdy Romano Guardini hovořit o „probuzení Církve v duších“.

Co se stalo z tohoto vznešeného citu? Můžeme opět jednohlasně zpívat takové hymny „matce Církvi“? I tehdy, když mluvíme ve vlastní rodině, v kruhu přátel o „matce Církvi“?

Bohužel musíme konstatovat to, co již v polovině minulého století řekl prorocký hlas jako znamení doby: „Existuje také umírání Církve v duších. Prožíváme to kolem sebe převážně jako pomalé, plíživé, nepozorovatelné umírání z nedostatku duchovní výživy. Jak mnoho duší se ani neprobouzí, ani neumírá, ale Církve pro ně zůstává nepochopeným, křtem náhodně ulo-

ženým jhem, které dále vlečnou ze zvyku a jednoho dne ho ztratí, aniž by k tomu řekli své výslovné ano.“ (I. F. Görresová) Ale i křesťané, pro které víra znamená mnoho, nevědí, jak si mají s „matkou Církvi“ počínat. Materská role upadla ve společenských změnách do hluboké krize. Všeobecně se zúžení ženy na její roli domácí a mateřskou stalo z dobrých důvodů předmětem odmítání. Neupadá však tato společnost zase do opačného extrému?

Přes všechny výhrady chceme se pokusit nahmatat se vši opatrností obraz Církve jakožto matky.

2. Kdo chce tento záhadný obraz vyluštit, musí se ptát po svém původu. Obrazem Církve jakožto matky se dotýkáme samých kořenů křesťanské víry. Kdysi hýbala teologií naléhavá otázka: Jak může povstat nový život, který křesťan přijímá při křtu? Děkujeme za to svatému Augustinu, který zvolil obraz, jemuž může porozumět každý člověk, – obraz matky. Žena je zcela intimně spojena se svým dítětem. Tím způsobem mu může zprostředkovat život. Být matkou znamená *žít v životě*; vidět, jak ve vlastním životě vyrůstá nový život. Bůh chce darovat nový život – a dělá to skrze matku Církve. Jako má dítě skrze pupeční šňůru podíl na životě matky, tak nám mají z Církve Boží slovo a svátosti přecházet do těla a do krve. Boží život v lidském životě! *Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus.*

3. Něco jiného je mít matku a něco jiného jen vědět, co je to matka. Co znamená „matka Církve“, není možno vyčíst z knih, to se člověk učí z živého vztahu k ní. U „matky Církve“ nejsme tvůrci, nýbrž obdarovaní. Kde se dějí v životě věci, které já sám nepůsobím, kde cítím, že za ně

vděčím druhému, tak jako dítě děkuje za svůj život matce? Některá slova nemůžeme připisovat sobě: „Jsem rád, že existuješ. Můžeš se na mě spolehnout. Odpuštím tvé viny. Mnou si můžeš být jist. Tvůj život má smysl. Miluji tě.“ Z těchto slov zjeme. Tato slova by nám Bůh, náš Otec, chtěl říct i dnes – a On to dělá skrze „matku Církve“. Zvu vás, abyste ve svém farním kostele stále čerpali z pramene života – z Božího slova a svátostí. Můžeme být velice šťastní, že máme tyto *prameny spásy*.

4. Abychom obraz „matky Církve“ ještě více osvětlili, vyplátí se podívat se na rodinu. Co zde prožívám jako překvapení? Udivuje mě stále znovu, jak rozdílné mohou být děti stejného manželského páru. Jedny jsou různé, jiné opatrné, jedny nenápadné, druhé obtížné, závislé i samostatné. Mají rozdílné postoje a stejně tak rozdílné vztahy ke svým rodičům a sourozencům. Právě to vytváří bohatství rodiny. Dobrá matka podporuje tuto různost a stará se o dobro pro všechny, aby byla zachována různost i jednota.

Také „matka Církve“ usiluje o *jednotu v různosti*. To se netýká jen světové Církve, kterou spojuje papež, a diecéze, kterou drží v mezích jednoty biskup. Platí to i pro farnost. Ve farnosti nemusí a nemohou být všichni „z jednoho pytle“. Jistě, jsou určité hranice a my můžeme aplikovat zásadu svatého Augustina: v nezbytnosti jednota, v pochybnosti svoboda, ale ve všem láska. A v tomto rámci se otevírá prostor pro různost modlitby, zpěvu, spirituality a duchovních cest, postojů a názorů, úkolů a služeb. Kdo by chtěl tuto různost zúžit, odnímá Církvi život. Děkuji všem, kteří jsou ochotni přijít svému faráři na pomoc a dává

ji své rozličné talenty farnosti k dispozici.

5. Kde žijí lidé s různými vlastnostmi a názory pospolu, není možno se vyhnout napětí. Můžeme se divit, že jich nejsou ušetřena ani farní společenství? Rodiny mají své vlastní zákony, jak si při tom počínat. Matka nechce, aby mezi dětmi byly spory, a přesto nezasahuje hned do jejich hádek. Ví, že něco si děti musí vyřídit mezi sebou samy.

Nebo jiná zkušenost: rodina může prožívat období zkoušky – těžkosti mezi rodiči a dětmi, kritika dorůstajících na adresu otce nebo matky. Ale když někdo napadne rodinu zvenčí nebo když někdo upadne do nouze, drží všichni pohromadě. Na rodinu nedá nikdo dopustit.

Jak by to bylo krásné, kdyby to platilo i pro „matku Církve“! Mohou vzniknout napětí mezi společenstvím a věřícími, dokonce i bolestivá. Cítíme je mezi nositeli úřadu a laiky, mezi mladými a starými, mezi těmi, kteří touží po novotách, a těmi, kteří chtějí zůstat při starém. I vy byste mohli vyprávět, že nálada ve farnosti není vždy jen „pokoj, radost a společná hostina“. To však samo o sobě není tak zlé. Důležité je, aby se členové rodiny nedali navzájem rozdělit. Pevná pouta, která spojují obec i v těžkých chvílích, se nazývají srdečná láska a mnoho trpělivosti. Matky se umí pro svou rodinu obzvláště obětovat. Bez *lásky a trpělivosti* se neudrží žádné

NIKDO AŽ NEDŮVĚŘUJE SVÝM VLASTNÍM SILÁM

Nikdo ať se neodvažuje kázat silou svého vlastního srdce, nikdo ať nedůvěřuje svým vlastním silám, když musí snášet pokušení. Protože abychom řekli něco dobrého a chytrého, k tomu dospívá naše moudrost od Boha, a abychom statečně snášeli zlo, k tomu dostáváme trpělivost od něho.

Sv. Augustin

Bůh žehná a posvěcuje člověka skrze člověka. On je obdivuhodný ve svém způsobu, jakým řídí svou milost. Nejříve posvětil jednu duši, zaplavil ji svými dary, zapálil v ní svou lásku a dá jí schopnost rozdávat se a skrze tuto duši a její slovo působí na druhé.

Anette di Rocca

společenství. Židovská básnička Nelly Sachsová říká: „Matky kolébají v srdci světa melodie míru.“ Nikdo z nás nemůže věrohodně mluvit o „matce Církvi“, pokud sám nepřispívá k tomu, aby zazněla melodie míru. Křesťanské farnosti kolébají v srdci obce melodie míru. Může být něco hezčího?

6. Naš pojem „matky Církve“ by zůstal nedokonalý, kdybychom se ještě jednou nepodívali na lidskou rodinu. Matka se sice stará o své děti, ale syn nebo dcera brzy přeroste okraj rodiny krok za krokem ven do světa: škola, přátelé, povolání, manželství, založení rodiny. Dobrá matka dělá všechno, aby všem vytvořila domov, ale také je nechává odejít. Byla by to špatná matka, kdyby je chtěla uzavřít, takže děti by nemohly vyletět z hnízda. Dobrá matka je nechá odejít. *I když se stará a je trpělivá.*

Tak je tomu i s „matkou Církvi“. Bohužel, vždy jsou lidé, kteří se k ní obracejí zády. Někteří ji pokládají za staromódní, málo přitažlivou. Ale „matka Církve“ tím není zaskočená, nezavírá dveře, nýbrž je otevřená, aby i ti, kteří stojí opodál, mohli vstoupit, když pocítí potřebu její blízkosti. A to bych si přál ve farnosti:

- aby neodepsala toho, kdo se vzdálil,
- aby se modlila za ty, kteří se rozloučili,
- aby trpěla s každým, kdo pro ni trpí,
- aby byla matkou těch, kteří duchovně osiřeli.

Snad jsem mluvil příliš dlouho. Ale šlo mi o to: mělo to být vyznání lásky k mé „matce Církvi“, mé „matce farnosti“, které vděčím za svůj dosavadní život jako člověk, jako křesťan a jako kněz. Maria nanebevzatá, která je patronkou tohoto kostela, mě k této úvaze přivedla. Ona nám ukazuje, co je to mateřská farnost. S božským Synem Máti, rač nám požeňtání dáti. Amen.

Der Fels

Půst – cesta k znovunabytí svobody

Při jednom shromáždění katolíků se diskutovalo o postu. Vystoupila jedna pastorační asistentka a prohlásila: „Postní příkazy patří v podstatě spíše k zastaralým církevním tradicím. Sám Kristus reagoval odmítavě, když mu vyčítali, že jeho učedníci nedodržují farizejský postní řád, a řekl, že půst je pro jeho lidi nevhodný, dokud je mezi nimi. A když zvážíme Kristova slova, která řekl učedníkům před nanebevstoupením, že zůstane s nimi až do konce světa, jsou křesťané dnes ve stejné situaci jako v době, kdy Kristus odmítal postní příkazy. Tím jsou křesťané od postu dispenzováni.“

Zazářily úsměvy a nikdo z přítomných se nedovázil zastat se postu.

V této řeči vězí velký kus sofistiky. Nejsou v naší situaci dnes podstatné rozdíly proti situaci za Ježíšova života? Navíc Ježíšova odpověď stojí v souvislosti s mnohými jinými jeho výpověďmi, které se staví proti zkratkatosti neživotných nařízení jedné kasty, u níž se jen zřídka objevuje živá síla víry. O takových strnulých reglamentacích jistě nemůže být v církvi řeč. Dnes je na denním pořádku spíše zmirňování zvyklostí a obyčejů. V blahobytné společnosti Západu je však z přirozeného hlediska příkaz postu spíše něco blahodárného. Po plnosti křesťanských radovánek o Vánocích a pak v době karnevalu je dobré, když si tělo opět odvykne přemíře. „Stop!“ Popeleční středy patří spíše k celkové tělesné hygieně, která je samozřejmou povinností, spojenou se zdravou sebezáchovou. Pro křesťany tu je další cennější impuls, proč udržet co nejdéle tělo v optimální stavu: abychom co nejdéle mohli věrně sloužit Bohu.

Ale pro katolickou církev má půst ještě hlubší smysl. Je to cílevědomá intenzivní příprava na vrcholnou slavnost víry: na ve-

likonoční vykupitelský čin Ježíše Krista. Takto se blížit k Velikonocům znamená naplňovat slova evangelia: *Ženich přichází, jděte mu naproti!*

Postní doba má také určitý symbolický charakter. V těchto dnech by nemělo jít pouze o omezování po stránce výživy. Postní doba znamená pro křesťany také cílevědomé úsilí o znovuoobnovení řádu v životě a ve vztazích. Být člověkem v křesťanském duchu znamená dívat se na svůj vzor – Ježíše Krista – a to předpokládá zásadní sebezpřemáhání.

To se může vztahovat k různým životním oblastem. Abychom opravdu milovali bližního, je třeba přemoci prapůvodní egoismus. Je třeba také přemoci sklon k pohodlí podle míry a požadavků spravedlnosti. Zásada „Okno za okno a zub za zub“ jako přirozená odpověď na útok a příkoří musí být v tomto následování Krista roztavena, abychom dokázali bratru odpouštět sedmdesátkrát sedmkrát. Zřít se nepřátelských reakcí, to také patří k postu, protože tak překonáváme sladký pocit sebeuspokojení, že jsme to druhému splatili.

Někdy se může ukázat jako rozumné nezačínat s nejvyšším postním úsilím hned na Popeleční středu. Někdy je zapotře-

bi začít v malých krocích, jakými mohou být omezení v oblasti výživy a požitku, ve kterém si počínáme s nejmenší odpovědností: nevykouřit více než dvě cigarety za den, dát si bylinný čaj místo kávy, vyloučit po obědě zákusek. Snad také zřít se sladkostí, hodin s televizorem nebo walkmanem a skleničky vína po večeri.

Půst by se měl přenést na oblast, ve které je omezení nejobtížnější. Katechismus katolické církve jako úkon postu zdůrazňuje almužnu. Tento půst se vztahuje na žádostivost vlastnit, která se často rozvine až do tance kolem zlatého telete. Měli bychom alespoň v postní době věnovat trochu pozornosti různým žádostem o příspěvek, které nám zaslají dobročinné organizace.

Každý z nás má své vlastní slabosti. Zde má pozitivní vliv sebezpřemáhání. Je možné se ukázat v telefonování, v dřívějším uléhání a včasnějším vstávání, ten, kdo je nepořádný, v tom, že si uklidí své věci dříve, než jde spát. Vědomá kázeň na tomto úseku už více než třicet let vyšla z módy, jako by bránila svobodě. Jenže při úsilí o osvobození jsme s vaničkou často vylili i dítě. A přece bez takovéto kázně není opravdové kultury života. Nemůžeme se přece nechat vést pouze svými pudry a svou pohodlností.

Toto úsilí je třeba ovšem spojit s modlitbou. Postit se znamená modlit se i tělem. Pak už neříkáme Bohu pouze zbožná slova, ale promlouváme i svým faktickým jednáním a chováním.

Každý takový skutek, který nás něco stojí, přivádí nás blíže k Ježíši Kristu. Vykoupení bylo slíbeno těm, kteří vytrvají v následování Krista, které jako by nás osvobozovalo od zemské tíže a pozvedalo na cestu k Němu.

*Podle myšlenek Christy Meves
zpracoval -lš*

Poutě o Slavnosti Zvěstování Panny Marie ve Šternberku

V den slavnosti – úterý 25. března 2003:
v 9.00 hod. – poutní mše sv. kněží šternberského děkanátu a okolí, hlavní celebrantem olomoucký děkan František Hanáček, biskupský vikář ● v 18.00 hod. – farní mše sv.

Hlavní poutě v sobotu 29. března je od roku 2000 slavena jako diecézní poutě manželů: v 9.30 hod. – modlitba sv. růžence ● v 10.00 hod. – pontifikální mše svatá, při které olomoucký arcibiskup Jan Graubner požehná do dalších let manželům, kteří připutovali, aby obnovili své manželské sliby ● od 13.00 hod. – odpolední program přednášek a katechezí pro dospívající, manžele, seniory a děti ● ve 14.30 hod. – rozloučení s poutníky, litanie k Panně Marii a svátostné požehnání.

Srdečně zveme manželské páry k obnově manželských slibů a k modlitbám za požehnání do dalších let v jejich manželství.

*Centrum pro rodinný život
a farnost Šternberk*

Bašta Pána Boha (11)

Tak tiše, jak tajemný karatel přišel, opouští opět biskupův pokoj. Ten však padá bezvládně do křesla. Pařížský arcibiskup pláče jako dítě.

Psal se 20. říjen 1792. Bouřlivý podzimní den se schyloval k večeru. Plnými hrstmi rval vítr pestré listí ze stromů a rozmetal je po zámeckém dvoře v La Motte d'Usseau. Oběma chlapcům, kteří se tajně blížili k hospodářské budově, rozčuchal kštice, bičoval je do tváře, rval jejich saka, jako by je chtěl strhnout do své hry. Ale oni nebdali na tohoto silného kamaráda. Plánovali pořádnou taškařici, při které je rozdováděný vítr nesměl vyrušit. Zdálo se, že cílem jejich temných plánů je kuchyně; mířili opatrně k oknu, za kterým hospodařila tlustá kuchařka.

„Tak tedy až zahouká sova, rozuměls?“ zašeptal Marcel pastýřskému klukovi. „Musím se nejprve podívat, jestli tam vůbec jsou.“ „Jasně!“ odpověděl Ondřej a lovil ze své kapsy kus křemene.

„Tak já jdu!“ Celou chvíli bylo ticho. Jen bouře hučela kolem zámecké věže a v kuchyni rámusilo nádobí. Najednou ale zahoukala jasně a zřetelně sova. V tom okamžiku zařinčelo okenní sklo. Z kuchyně se

ozval výkřik. Dveře se rozletěly a z nich vyběhla s křikem tlustá kuchařka, ale marně slídila po zlém uličníkovi, který jí rozbil okno. Ten byl už dávno v bezpečí.

Hluboce rozzlobená vrátila se kuchařka do království hrnců, kde ji čekalo strašné překvapení. Jedno z kuřat, která se smažila na peci, bylo beze stopy pryč. Dlouho vyjeveně civěla na prázdné místo na pekáči.

„Straší!“ zamumlala a udělala veliký kříž.

U úzkého okénka své ubohé světničky seděl Peter Coudrin a díval se na poletující listí.

„To je podzim!“ mumlal smutně sám pro sebe. „Když jsem sem přišel, bylo jaro. Nyní je podzim. Jsem jako zvadlý list, který byl oderván ze stromu života a zahrán do ubohého kouta.“

A znovu se díval zasmušile na rej listí.

Náhle se polekal. Schody, které vedly ke komůrce, zavržaly. Ale hned mu tváří přeletěl úsměv, když spatřil oba chlapce.

„Žádný strach, strýčku!“ zvolal Marcel. „Přišli piráti, aby svěmu zajatci přinesli potřebný přísun.“

„Jste ochoten zaplatit výkupné sto tisíc franků, vzne-

šený hrabě?“ zeptal se Ondřej s přísnou tváří. „Ale samozřejmě v dobrých zlatácích, žádné bankovky, kterým říkájí cedule!“

„Vy máte ale žerty!“ odpověděl kněz bolestně. „Nevíte, jak je mi líto, že tu musím trčet tak nečinně?“

„Jen odvahu, strýčku!“ těšil ho Marcel. „Podívej se, přinesli jsme ti kuře, upečené do křupava. Právě jsme ho šlohlí kuchaře z pánve.“

„Nesouvisí to s okenní tabulkou, která se právě vysypala, jak jsem slyšel?“ zkoumal Coudrin se smíchem.

„No právě,“ potvrdil Marcel. „Museli jsme kuchařku nějakým způsobem vystrnadit z jejího království.“

„Udělalí jsme již párkrát zjevení duchů a bílých myší,“ dodal Ondřej. „Ale dnes nás napadlo to okno...“

„Ale, mládenci, vy přece víte, že to nechci!“ řekl Coudrin napolo pohněvaně, napolo se smíchem. „Tvoje maminka mi tu vždy pošle něco z poledního stolu i z večere.“

„Ano, ale to je většinou studené, a tady je křupavé kuře a to je velmi vhodné pro zajatce v pirátském doupěti, aby vyvolalo dobrou náladu.“ A chlapec hned vzal jídelní příbory ze zásuvky. Pak si oba piráti přisedli k svátečnímu stolu, přirozeně jen proto, aby tak příteli dodali chuti. Kněz sáhl po jídle a brzy zbylo jen několik ohodlaných kostí.

„Tak do půlnoci!“ rozloučil se Marcel a tahal pasáčka ven ke dveřím.

Zase byl Coudrin sám. Již celých šest měsíců strávil v této své skrýši. I před sloužícími zámeckého statku se skrývá. Jak záviděl sedlákům a jejich čeledínům, kteří chodili kolem do práce. Pro něho zbylo jen žaluplné nicnedělání.

Pomaloučku se snažela noc. V chudíčkém pokojíku se zcela setmělo. Ale Peter Coudrin nerozžal žádné světlo.

Osamělému se zdálo, jako by se odněkud z temnoty ozývaly hlasy, hlasy lidí v bídě a nouzi, hlasy, které se dovolávaly kněží. Nemocní a umírající volali hořečnatými rty kněze, které potřebovali u temných bran smrti. Klopýtající a pomatení volali po něm jakožto dobrém pastýři, aby je vysvobodil z trní a donesl ke stádu. Volaly po něm děti, aby jim podal chléb života.

Se vzdechy skryl Coudrin obličej do dlaní. Co mohl dělat? Nemusí snad všechnu tuto nouzi nevyslyšet a vydržet? První jakobín by ho zajal a pověsil na šibenici.

Ale pak mu bylo, jako by se z temnoty světnice vynořovaly postavy. Již stokrát je Coudrin viděl, ve spánku i v bdění. Viděl je znovu, ty pobité z Paříže, mrtvé kněze a biskupy, kteří se na něj vyčítavě dívali a jakoby říkali: „Bratře, kde jsi zůstal? Proč se skrýváš? Nemůžeš bojovat a umřít jako my?“

Ale pak k jeho uším opět doléhala píseň, kterou slyšel zpívat v den svého svěcení: „Kněze na lucernu!“ Slyšel zvenčí nenávidný křik davu, který ho chtěl o primičním dnu zabít. Slyšel neúprosné víření revolučních bubnů, svištění a skřípení gilotiny.

Tu kněz vzkřikl, zalomil rukama a v nejhlubším žalu zasténal:

„Ne, ne, já nemohu! Nemám odvahu!“ A pak sotva slyšitelným hlasem: „Jsem příliš zbabělý!“

Tma začala pojednou houstnout. Vstal, zatemnil okénko dekou a zapálil světlo. Pak vzal do ruky knihu, na které stálo velkými písmeny: „Životy svatých“. Nalistoval 20. říjen a začal číst. Svatá kniha vyprávěla o svatém Caprasiovi, biskupu z Agenu. I on utekl před pronásledováním pohanskými vládci a skrýval se v horské jeskyni. Ale jednoho dne byl svědkem mučednické smrti jedné panny.

(Pokračování)

DOMÁCÍ ŠKOLA SE V NĚMECKU NEUZNÁVÁ - SPRÁVNÍ SOUD NEDBÁ NA NÁBOŽENSKÉ DŮVODY

Správní soud v Augšpurku odmítl 24. února stížnost proti přinucení navštěvovat veřejnou školu. Žalobcem byla rodina, která patří ke křesťanskému společenství z Wermdingu u Donauwörthu a která nechtěla své nejmladší dítě posílat do veřejné školy. Rodiče kritizují především sexuální výchovu. Dále se ve výuce vykládá o čarodějnictví a magii a v biologii se vychází jen z evoluční teorie. Škola je vedena ideologií neomarxismu, světovým názorem New - Age a ateisticky. Soudci označili žalobu jako karikování školy a společnosti. Pokud nebudou rodiče posílat děti do veřejné školy, hrozí jim pokuty a nucené vodění dětí s policejním dozorem. Podle zastávce a propagátora rodinné školy Helmuta Stüchera vzdělává se takto v Německu asi 500 dětí z 200 rodin. Stücher vede ve Philadelphii školu rodinného vyučování. Německo je se svou nucenou školní docházkou osamocené. Většina zemí sice má povinnost vzdělávání, ale té mohou zadostiučnit i rodiče. V Americe se takto vzdělává na 2 miliony dětí.

LITURGICKÉ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

moudrost. Neboť „pošetilá“ Boží věc je moudřejší než lidé a „slabá“ Boží věc je silnější než lidé.

Evangelium – Jan 2,13-25

Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárníky, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal všechny z chrámu i s ovceci a býčky, směnárníkům rozházel peníze a stoly jim zpřevracel a prodavačům holubů řekl: „Jděte odtud! Nedělejte z domu mého otce tržnici!“ Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: „Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.“ Židé mu však namítli: „Jakým právem nám dokážeš, že tohle smíš dělat?“

Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím.“ Tu židé řekli: „Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let – a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?“ On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl. Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení, která konal. Ježíš se jim však sám nesvěřoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lidech vykládal. Sám totiž věděl, co je v člověku.

Pomozte nám zachránit kulturní památku pro budoucí generace!

Jedná se farní budovu v centru Slavonína, při kostele sv. Ondřeje v Olomouci. Barokní stavba z let 1714-1721 má původní interiéry s nástrojnými freskami ve třech místnostech v 1. poschodí. A právě ty jsou ohroženy, protože střecha je v tak špatném stavu, že při silnějším náporu větru nebo vahou sněhu by se mohla prolomit. Rovněž je třeba vyměnit okna a upravit interiéry tak, aby fara mohla opět sloužit svému účelu. Farnost měla po celá staletí místní duchovní správu, jejíž služba je při současném nevyhovujícím stavu budovy nemožná. Budova je již neobyvatelná, kněz dojíždí z vedlejší farnosti. Přestože je kněží nedostatek, fara může opět sloužit, např. k ubytování přednášejících profesorů Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci.

Chceme kulturní památku a chloubu našich předků uchovat a umožnit, aby byl znovu oživen duchovní život farnosti přítomností kněze nebo duchovních osob.

Rekonstrukce budovy je ovšem tak nákladná, že farnost sama by tuto akci nezvládla ani s pomocí příslušných úřadů. Předběžný rozpočet na nezbytnou opravu střechy činí 1 500 000 Kč. Proto se obracíme na občany s prosbou o finanční pomoc. Budeme vděční za každý příspěvek.

K tomuto účelu bylo zřízeno bankovní konto u ČSOB, na které můžete poslat svůj dar, nebo peníze vložit do přenosných pokladniček k tomu určených, se kterými navštíví občany pověření členové farní rady. Rovněž v kostele sv. Ondřeje je k tomuto účelu zhotovená pokladnička.

Děkujeme všem lidem dobré vůle za pomoc a pochopení. Iniciativa farnosti na záchranu farní budovy se koná se schválením současného duchovního správce P. Aloise Juráně.

Sbírka na opravu farní budovy je schválena Krajským úřadem, Jeremenkova 40, Olomouc. Číslo bankovního konta: 182 568 456/0300. Římskokatolická farnost Olomouc-Slavonín DIČ 379-48427632

Za římskokatolickou farnost – farní rada Olomouc-Slavonín

Liturgická čtení

Neděle 23. 3. – 3. neděle postní

1. čt.: Ex 20,1-17

Ž 19(18),8.9.10.11

Odp.: Jan 6,68b (*Pane, ty máš slova věčného života.*)

2. čt.: 1 Kor 1,22-25

Ev.: Jan 2,13-25

Pondělí 24. 3. – ferie

1. čt.: 2 Král 5,1-15a

Ž 42(41),2.3; 43(42),3.4

Odp.: srov. 42(41),3 (*Má duše žízni po živém Bohu, kdy už ho spatřím tváří v tvář?*)

Ev.: Lk 4,24-30

Úterý 25. 3. – slavnost Zvěstování Páně

1. čt.: Iz 7,10-14

Ž 40(39),7-8a.8b-9.10.11

Odp.: srov. 8a+9b (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

2. čt.: Žid 10,4-10

Ev.: Lk 1,26-38

Středa 26. 3. – ferie

1. čt.: Dt 4,1.5-9

Ž 147,12-13.15-16.19-20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!*)

Ev.: Mt 5,17-19

Čtvrtek 27. 3. – ferie

1. čt.: Jer 7,23-28

Ž 95(94),1-2.6-7.8-9

Odp.: 7c-8a (*Kež byste dnes uposlechli jeho hlasu: „Nezatvrzujte svá srdce.“*)

Ev.: Lk 11,14-23

Pátek 28. 3. – ferie

1. čt.: Oz 14,2-10

Ž 81(80),6c-8a.8bc-9.10-11ab.14+17

Odp.: srov. 11.9a (*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, slyš můj hlas!*)

Ev.: Mk 12,28b-34

Sobota 29. 3. – ferie

1. čt.: Oz 6,1-6

Ž 51(50),3-4.18-19.20-21ab

Odp.: Oz 6,6 (*Chci lásku, a ne obět.*)

Ev.: Lk 18,9-14

Nezapomeňte se zúčastnit **POCHODU PRO ŽIVOT** v sobotu 29. 3. 2002 v Praze. Ve 12.30 modlitba růžence v chrámu P. Marie Matky Boží před Týnem, 13.00 mše sv., oslavuje arcibiskup Dr. Karel Otčenášek, 14.00 z chrámu **POCHOD PRO ŽIVOT** na Václavské náměstí.

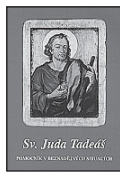
Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	23. 3.	24. 3.	25. 3.	26. 3.	27. 3.	28. 3.	29. 3.
Antifona	270	270	1335	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	1335	271	272	271	272
Antifony	338	1046	1336	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	813	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	338	342	1337	348	352	355	359
Antifona k Zach. kantiku	338	342	1337	349	352	356	359
Prosby	338	342	1337	349	352	356	359
Záv. modlitba	339	343	1338	349	353	356	360
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	1338	273	273	273	273
Žalmy	1035	1051	1265	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	339	343	1338	350	353	356	360
Záv. modlitba	339	343	1338	349	353	356	360
Nešpory:							
Hymnus	268	268	1331	1339	268	269	268
Antifony	336	340	1332	1340	1086	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1332	1340	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	336	341	1334	1342	351	354	357
Ant. ke kant. P. M.	337	341	1334	1343	351	354	358
Prosby	337	341	1335	1343	351	355	358
Záv. modlitba	339	339	1338	1338	349	353	356
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1254	1257	1260

Matice cyrilometodějská s. r. o. nabízí ...

SV. JUDA TADEÁŠ – POMOCNÍK V BEZNADĚJNÝCH SITUACÍCH

Malá brožurka, která informuje o tom, kdo je sv. Juda Tadeáš, a nabízí texty modliteb k tomuto velkému pomocníkovi v těžkých záležitostech. Vychází s církevním schválením. Druhé, upravené vydání, v MCM první.

Brož., A6, 24 stran, 25 Kč

P. Jan Balík: OBJEVIT TAJEMSTVÍ RŮŽENCE

Růženec patří k pokladům modlitby. Papež nás vyzývá, abychom jej znovu objevili a s větším pochopením se jej modlili. Publikace P. Balíka nabízí sedm setkání nad růžencem. Pomůže především mladým lidem a jejich společenstvím, ale inspiraci v něm najdou i lidé dospělí. Knižka metodicky ukazuje na různé způsoby této modlitby. O růženci nejen hovoří, ale čtenáře vede také k tomu, aby přečtené zakusil v praxi – při modlitbě.

Brož., A5, 104 stran, 62 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

DUCHOVNÍ ODKAZ OTCE PIA - 2

Uspořádal Gianluigi Pasquale

Druhá část antologie z listů otce Pia, týkajících se především období temné noci smyslů, která bezprostředně předcházela viditelné stigmatizaci italského světce.

Paulínky, brož., 184x120mm, 152 stran, 139 Kč

Anna Maria Canopi: SETKÁNÍ S JEŽÍŠEM

Každý člověk má v srdci mnoho otázek, které by chtěl položit někomu, kdo ho slyší, ale především má potřebu umět poslouchat a vnímat, že skutečně je Někdo, kdo k němu mluví. Tato kniha nám má pomoci rozpoznat, co

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 587 405 431, fax: 585 222 803

k nám tento Někdo hovoří, má být cestou, která nás vede ke zvlnění tam, kde se Slovo rozeznává v celé své váze pravdy a lásky, v celé své tvořící a obnovující síle. Základem jsou zde jednotlivé úryvky z evangelia, líčící Kristova setkání s jeho současníky, na jejichž základě pak autorka rozvádí své meditace, původně určené pro její řádovou komunitu.

Paulínky, brož., zúž. A5, 136 stran, 149 Kč

André Ravier: IGNÁC Z LOYOLY ZAKLÁDÁ TOVARYŠSTVO JEŽÍŠOVO

Tato kniha je souhrnnou studií prvních sedmnácti let existence Tovaryšstva Ježíšova. Ukazuje, jak vynikajícím nástrojem Ducha Svatého byl sv. Ignác, o kterém se může říci, že Tovaryšstvo Ježíšovo založil a zakládá je stále znovu.

Centrum Aletti, váz., zúž. A5, 544 stran, 380 Kč

CESTA PRAVDY – CESTA KŘÍŽE

Sestavila Eva Fuchsová

Meditace křížové cesty s použitím básní a linorytů Pavly Vaňkové a úryvků z díla sv. Kateřiny Sienské „Dialog s Boží Prozřetelností“.

Krystal OP, brož., 176x125mm, 32 stran, 25 Kč

**Upozorňujeme na změnu telefonního
čísla naší zásilkové prodejny
na Wurmově ulici v Olomouci.**

**Od 1. března:
587 405 431**

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.